

Ác Ma Mỉm Cười

Contents

Ác Ma Mỉm Cười	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	34
11. Chương 11: Chương Cuối	36

Ác Ma Mỉm Cười

Giới thiệu

Bằng vào năng lực quyết đoán của mình, Đặng Lệ trở thành Hắc Dạ [Bóng đêm] để vương mà mọi n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-mim-cuoi>

1. Chương 1

Nhưng những giấc mộng đẹp luôn luôn ngắn ngủi, trong mơ màng, lòng cô gái dâng lên một nỗi đau thương...
“Đến rồi, Tâm Đồng.” Bỗng nhiên có một giọng nói trầm thấp dễ nghe của một đàn ông đang kêu to nàng.
Thanh âm kia thật gần, thật gần, giống như đang kề sát vào tai nàng.

Cố gắng mở to đôi mắt còn mờ mịt vì ngái ngủ, chớp chớp hàng lông mi, cố gắng tỉnh dậy, từ trong cơn mơ ý thức Tâm Đồng dần dần trở về, ngạc nhiên khi phát hiện mình đang ngồi trong xe Limousine sang trọng, và lúc này chiếc xe đã dừng lại, trước mắt còn có một người đàn ông đang nhìn nàng có chút dăm chiêu.

Khẩn trương ngồi thẳng dậy, Tâm Đồng sợ hãi khi nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục lảng bóng, ngồi ở trước mặt mình, đồng thời lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ xe nhìn sắc trời đang dần tối bên ngoài.

Thì ra là chỉ mộng a. Không nghĩ tới lên xe còn chưa được bao lâu, mà nàng lại ngủ? ! Phát hiện ra đây chỉ là một giấc mộng đẹp, Tâm Đồng không khỏi có chút uể oải.

Lại là giấc mộng kia — bắt đầu theo nàng từ lúc tám tuổi, trong lúc cô đơn, nàng thường nằm thấy những giấc mộng gia đình xum họp như thế này, cho dù bây giờ nàng đã được mười tám tuổi, nhưng trong giấc mộng của nàng, nàng vẫn mang hình dáng một cô bé ngây thơ .

”Nhà” đối với nàng mà nói, luôn luôn là một giấc mộng xa vời, không thể thành hiện thực! Những suy nghĩ này làm nàng thất vọng, nhưng ngay lập tức trong lòng nàng bắt đầu kinh hoàng.

Không! Không phải mộng, nàng sẽ có một gia đình.

Ngày ngày hôm nay, nàng đã cướp gia đình của một cô gái khác, và còn cướp cả anh trai của cô ấy.....

Nhớ tới chuyện xấu mà mình đã làm trong buổi chiều hôm nay, lòng bàn tay bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, Tâm Đồng nắm chặt làn váy và khẽ cắn làn môi dưới của mình.

Ngày hôm nay, người đàn ông đang ngồi ở trước mặt nàng — Đằng Lệ, đột nhiên đi vào cô nhi viện, đưa ra một ít tư liệu, nói là muốn đến để mang về cô em gái đã thất lạc nhiều năm.

Bởi vì chưa quen với công việc nên viện trưởng vừa mới nhậm chức liền ra lệnh cho Tâm Đồng, người đã ở trong viện này hơn mười năm vào phòng hồ sơ tìm những tư liệu có liên quan.

Tâm Đồng là người phụ trách quản lý hồ sơ, căn cứ vào những manh mối mà người đàn ông kia đưa ra, nàng đã nhanh chóng tìm được hồ sơ về em gái thất lạc của người đàn ông này.

Ngay từ đầu nàng đã thật sự rất hâm mộ cô gái may mắn này, có thể có người nhà tìm đến mình. Nàng thật sự chỉ là đơn thuần hâm mộ mà thôi.

Nhưng nàng lại bất ngờ phát hiện, viện trưởng trước kia lại không hề dán ảnh của cô gái này trong hồ sơ , mà tư liệu cơ bản của cô gái này và mình lại có nhiều điểm trùng khớp.

Tâm Đồng nhớ rất rõ ràng, cha mẹ của mình đã qua đời vì tai nạn giao thông, trong ấn tượng của nàng cũng tuyệt đối không có người anh trai nào. Vì vậy nàng sẽ không ngây thơ khi nghĩ rằng mình là em gái của hắn.

Trong lúc nàng vẫn còn chưa phát hiện bản thân đang làm cái gì, thì nàng đem ảnh chụp của mình dán vào hồ sơ, còn theo người “anh trai” kia đi về nhà.

Lo lắng cúi đầu, Tâm Đồng cảm thấy mình như ngập chìm trong tội lỗi.

Không nên dối gạt người ta, nàng không phải là một cô gái tốt! Nhưng nàng thật sự vô cùng muốn có được một gia đình, có thể cùng người nhà sống một cuộc sống vui vẻ.

Nghĩ đến đây, Tâm Đồng lại ngẩng đầu lên, lén nhìn “anh trai” liếc mắt một cái.

Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, khóe môi hơi nhếch lên. Gương mặt với những đường cong như được chạm khắc từ đá thật tinh tế, nhưng vẫn không hề làm ảnh hưởng đến vẻ mặt vô cùng tuấn mỹ của hắn, ngược lại làm cho ngũ quan hắn càng thêm góc cạnh, gây ấn tượng sâu sắc hơn.

Đôi mắt màu đen ánh đồng sâu sắc và tĩnh lặng, bên trong dường như ẩn giấu cả thế giới mà nàng không biết, đặt mình trong không khí u ám của chiếc xe, cả người hắn còn toát ra một cảm giác hắc ám nguy hiểm hơn cả ban ngày, khi nàng vừa mới gặp hắn.

Vẻ mặt của hắn thật nghiêm túc, có vẻ như từng cười bao giờ.

Lựa chọn này của mình rốt cuộc là đúng hay sai? Tâm Đồng đột nhiên cảm thấy có chút không xác định.

“Tỉnh rồi sao? Tâm Đồng?” Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác vừa mới tỉnh ngủ của cô “em gái”, Đăng Lệ cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ là hỏi một cách bình thản.

“Dạ.” Tâm Đồng lúng túng gật đầu, không biết mình nên nói gì với người “anh trai” này, nàng đành phải trả lời qua loa một tiếng.

Mặc dù trước khi rời khỏi cô nhi viện, chính nàng sợ sau này sẽ không cẩn thận làm lộ chuyện, nên yêu cầu “anh trai” vẫn gọi mình là “Tâm Đồng”, nhưng lúc này khi nghe được hắn gọi đúng tên của mình, Tâm Đồng vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân, sau này nàng chính là “Đăng Tâm Đồng”

“Vậy xuống xe đi.” Nói xong, Đăng Lệ bước thẳng xuống xe.

Nghe lời, đi theo Đăng Lệ xuống xe, xuất hiện ở trước mắt nàng là tòa nhà thanh lịch màu trắng với đèn đuốc sáng trưng, khiến cho Tâm Đồng không khỏi nhìn đến ngây người.

“Chúng ta đến Nhà rồi sao?” Từ sau chiếc xe Limousine bước ra, đi trên con đường mòn bên cạnh một cách lặng lẽ, Tâm Đồng có chút không dám tin hỏi.

Chẳng lẽ nơi này chính là Đăng gia? Tuy rằng ngôi nhà này nhìn sơ qua đã thấy vô cùng tao nhã, tuyệt không hòa hợp với khí chất nguy hiểm của Đăng Lệ

Nhưng, khi tưởng tượng đến chính mình có một ngôi nhà xinh xắn như vậy, trong nhà còn có ba mẹ đang chờ mình, Tâm Đồng không khỏi có chút khẩn trương, tim đập thình thịch càng lúc càng nhanh.

Đăng Lệ đang đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, bất chợt quay đầu lại nhìn dáng vóc không cao đến bả vai hắn, mái tóc dài tung bay, bộ dáng mềm mại động lòng người của “Em gái Tâm Đồng”.

“Chúng ta tới nơi này trước rồi mới về nhà, đêm nay có một cuộc họp mặt.” Sau khi trả lời một câu đơn giản, Đăng Lệ tiếp tục bước từng bước dài đi về hướng cánh cửa lớn đang tự động mở ra.

“Có cuộc họp mặt?” Sau khi biết ngôi nhà xinh đẹp này không phải là Đăng gia, Tâm Đồng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi có chút thất vọng.

Tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao bọn họ không trực tiếp về nhà? Nhưng Tâm Đồng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn đi theo sát bên cạnh Đăng Lệ bước vào cánh cổng lớn kia.

Đi vào trong ngôi nhà, có thể nhìn đến bên trái có bố trí một phòng khách vô cùng xinh xắn, rộng rãi và sang trọng, nhưng Đăng Lệ vẫn cứ bước tiếp, ngược lại đi thẳng vào bên trong một cách quen thuộc.

Trong nhà không ít những người ăn vận như những người hầu, khi nhìn thấy Đăng Lệ, đều cung kính cúi đầu chào. Dường như tất cả mọi người ở đây đều nhận ra hắn.

Không nghi ngờ gì là chủ nhân của ngôi biệt thự nhỏ màu trắng này chắc chắn là rất yêu thích màu trắng, bởi vì nhìn toàn bộ mọi vật trang trí xung quanh đều lấy màu trắng làm chủ đạo? Màu sắc duy nhất này, thoạt nhìn thì thấy rất sạch sẽ, nhưng dường như lại đem đến cho người ta cảm giác mơ hồ.

Trong lòng bỗng nhiên bất an, nhưng Tâm Đồng chỉ có thể theo sát bóng dáng của Đăng Lệ đang đi về phía trước, sau khi đi qua mấy vòng gấp khúc ở hành lang, đột nhiên Đăng Lệ ngừng lại.

“Tới rồi à?” Một giọng nam dễ nghe vang lên. Tuy đơn giản chỉ nói hai chữ, nhưng lại giống như một khối nam châm chứa đầy cảm dỗ ma quái.

“Ừ.” Đăng Lệ đơn giản trả lời, ánh mắt lợi hại nhanh chóng quét một vòng quanh phòng. “Chỉ có cậu? Những người khác đâu?”

“Nham Hổ cùng Hỏa Ưng đều đi theo Minh Vương đến vùng Bắc cực thám hiểm rồi.” Người đàn ông cúi thẳng thân mình, lười biếng trả lời câu hỏi của Đăng Lệ.

Nhịn không được tò mò, Tâm Đồng chính là muốn nhìn một chút, người đàn ông có giọng nói mê người này, rốt cuộc đáng vẻ như thế nào? Nhưng thân thể to lớn của Đăng Lệ ngăn trở tầm mắt của nàng, trong lúc nhất thời làm cho nàng không có cách nào nhìn thấy chủ nhân của giọng nói kia.

Vì thế nàng lặng lẽ nhích dần về bên phải mấy bước, quay đầu đi, rốt cuộc cũng nhìn thấy được gương mặt thật sự của người đàn ông hiện ra trong tầm mắt.

Hắn đang ngồi trên chiếc ghế sô pha màu trắng, một mái tóc đen xoăn dài tới vai, mang theo vẻ mặt mà người khác không thể nắm bắt được, hướng về Tâm Đồng đang đứng phía sau Đằng Lệ cười nhẹ.

“A!” Cho tới bây giờ chưa nàng chưa từng thấy qua một người đàn ông nào tuấn mỹ như vậy, lúc hắn cười, lập tức làm cho Tâm Đồng không tự chủ được sợ hãi kêu ra tiếng.

Chú ý đến sự thất thố của Tâm Đồng, Đằng Lệ nhướng mày, lạnh lùng hỏi: “Nhu Nhã đâu?”

Người thanh niên cười cười không đáp, bưng ly rượu thủy tinh nhấp một ngụm rượu màu đỏ lóng lánh, ánh mắt tự nhiên liếc về cầu thang phía bên phải của Đằng Lệ.

“Em ở chỗ này.” Giọng nói nhẹ nhàng mềm mỏng từ đằng kia truyền đến, sau đó là một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy trắng như tuyết, với mái tóc đen dài từ trên đầu đang chậm rãi bước xuống.

Cô gái độ khoảng hai mươi tuổi, từng cử chỉ của cô cũng toát ra sự tao nhã huyền bí không thể giải thích được, dáng vóc cân đối thướt tha, một đôi mắt đen sáng, lóe lên ánh thông minh tinh nghịch.

Tâm Đồng quả thực nghĩ đến mình chắc đi vào chốn thần tiên, không nghĩ tới “anh trai” Đằng Lệ của nàng lại quen biết với những người không phải là nhân vật tầm thường như vậy.

“Nhu Nhã, đây là Em gái của anh.” Đằng Lệ đột nhiên nghiêm túc giới thiệu thân phận của Tâm Đồng.

Đi đến trước mặt của Đằng Lệ cùng Tâm Đồng, Nhu Nhã đầu tiên là gật đầu như hiểu ý, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Tâm Đồng một cái, lập tức nhìn Đằng Lệ hiểu ý cười.

Nàng thân thiết kéo tay Tâm Đồng hỏi: “Em tên là gì?”

“Em, em tên Tâm Đồng.” Ngại ngùng cười cười, Tâm Đồng dường như chỉ vừa gặp đã thích ngay người con gái tao nhã xinh đẹp này, xem cô giống như người chị của mình.

Trong mắt thoáng hiện lên một tia hoang mang, Nhu Nhã quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Đằng Lệ, dường như có vẻ đang lo lắng cái gì, sau vài giây nàng mới nhìn hắn gật đầu cười.

Nhìn thấy nụ cười của Nhu Nhã, đôi mày đang nhíu chặt của Đằng Lệ cuối cùng cũng bắt đầu thả lỏng.

“Chào em, chị là Nhu Nhã, rất vui khi được gặp em.” Nhu Nhã tự giới thiệu mình với Tâm Đồng.

Lúc này người thanh niên đang ngồi ở trên ghế, cũng nhanh nhẹn đi đến bên cạnh bọn họ. “Anh là Lãnh Diệp, anh và Nhu Nhã là một trong “số ít” bạn bè của anh trai em.”

Sau khi tự giới thiệu, Lãnh Diệp theo thói quen muốn nâng tay Tâm Đồng lên hôn.

Nhưng Đằng Lệ tiến lên trước, lập tức kéo Tâm Đồng đang xấu hổ không biết phải làm thế nào ra bảo hộ ở phía sau.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lãnh Diệp, giọng nói hằn mang đầy vẻ uy hiếp: “Không cho phép đụng đến em gái tôi.”

“Nhu Nhã, anh mang Tâm Đồng trở về trước, hôm nào sẽ cho cô ấy trở lại đây để làm quen với em.” Sau đó Đằng Lệ nhìn Nhu Nhã nói, và nhận được cái gật đầu tỏ vẻ đồng ý của Nhu Nhã.

“Nhanh như vậy đã quay về ma quật (1) sao?” Lãnh Diệp cười hỏi.

“Ma quật là gì?” Tâm Đồng khó hiểu nhìn Lãnh Diệp, rồi nhìn lại vẻ mặt bất đắc dĩ của Nhu Nhã.

Lãnh Diệp cười to: “Em không biết anh trai của em là ai sao?”

“Anh trai? Gọi là Đằng Lệ a. . . .” Đối với câu hỏi kỳ quái của Lãnh Diệp, theo trực giác đầu tiên Tâm Đồng lắc đầu, sau đó lại chột dạ gật đầu.

“Anh trai” không phải là Đằng Lệ, còn có thể là ai?

Giống như đang trò chuyện, cố ý bỏ qua vẻ mặt xanh mét của Đằng Lệ, Lãnh Diệp nhìn Tâm Đồng từ trên xuống dưới với vẻ hứng thú. “Anh ấy là ai, sau này em sẽ biết....”

Trong tiếng cười to của Lãnh Diệp và sự lưu luyến của Nhu Nhã khi nói lời từ biệt với nàng, Tâm Đồng lập tức lại bị Đằng Lệ lôi ra xe.

Đằng Lệ với vẻ mặt bình tĩnh không nói một lời, làm cho Tâm Đồng cũng không dám mở miệng hỏi hấn, lời nói của Lãnh Diệp là có ý gì, đành phải giả bộ thưởng thức bóng đêm ngoài cửa sổ tối đen.

Không khí bên trong xe ngập tràn yên tĩnh khiến cho người ta khó chịu, ước chừng qua nửa giờ, sau khi xuyên qua một rừng cây lớn âm u, lái xe rốt cục dừng lại lần thứ hai.

“Đến nhà rồi.” Đằng Lệ mở miệng nói với Tâm Đồng, sau đó tự mình xuống xe.

Cuối cùng cũng về đến nhà rồi sao? Trên tay mang theo túi xách nhỏ đã cũ nát, Tâm Đồng vừa vui mừng vừa khẩn trương chậm rãi xuống xe, nhưng ngôi nhà xuất hiện ở trước mắt nàng và trong giấc mơ của nàng hoàn toàn không giống nhau.

Trong bóng đêm, nàng chỉ nhìn thấy một tòa kiến trúc màu đen lộ ra trong ánh sáng nhạt nhòa, đứng sừng sững uy nghi trong khu rừng rậm rạp.

Không có một ngôi nhà nhỏ màu hồng, không có thảm cỏ xanh mướt, cũng không có chú chó nhỏ màu trắng nghịch ngợm gây sự, phe phẩy đuôi đi ra nghênh đón nàng.

Khó nén sự thất vọng trong lòng, nhưng Tâm Đồng lập tức an ủi chính mình, nàng không phải cần một căn nhà xinh xắn để ở, cũng không cần những cảnh vật rực rỡ xinh đẹp như trong giấc mơ.

Nàng vốn là một cô nhi, chưa từng hưởng thụ qua không khí ấm áp của gia đình dù chỉ một ngày, ở sâu trong nội tâm nàng chỉ khao khát được sự yêu thương của ba mẹ thôi....

Nghĩ đến đây, nàng chờ mong đi theo Đằng Lệ vào trong nhà, không nghĩ tới trong nhà tuy trang hoàng lộng lẫy nhưng vẫn khiến cho người khác có một cảm giác âm u vì màu sắc chủ đạo chỉ toàn là màu đen và màu xám phối hợp với nhau, nhưng thật ngoài dự đoán, nó lại vô cùng xa hoa và rất có phong cách.

“Ba và mẹ đang ở đâu.” Không nhìn thấy bóng dáng của những người khác, Tâm Đồng nhin không được mở miệng hỏi.

Nhú mào, Đằng Lệ thản nhiên trả lời: “Em không nhớ rõ sao? Cha mẹ chúng ta đã chết lâu rồi, từ trước cho tới nay cũng chỉ có hai anh em chúng ta mà thôi.”

Nghe được một sự thật tàn nhẫn như vậy, ngay sau đó Tâm Đồng ngây ngẩn như người mất hồn, túi xách trên tay cũng lập tức rơi xuống trên mặt đất.

Bên tai nàng vang lên thanh âm vụn vỡ, những giấc mộng nàng theo đuổi chỉ mới duy trì được vài tiếng đồng hồ, bây giờ bỗng vụn vỡ giống như thủy tinh.

Trời ơi! Nàng nghĩ nàng đã đánh cắp được một gia đình, không nghĩ tới gia đình này lại chỉ còn lại có một người “Anh trai” ? ! Lúc này nên làm cái gì bây giờ?

Tâm Đồng theo bản năng muốn chạy trốn khỏi nơi đã làm tan biến giấc mộng của nàng, nhưng nàng chưa kịp có hành động gì thì Đằng Lệ đã đi đến gần nàng, nhặt túi xách rơi trên mặt đất của nàng lên.

Bàn tay to vươn ra, chặn chừ một giây trên không trung, sau đó hần đưa tay đặt ở trên đầu của Tâm Đồng, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc dài mượt mà của nàng, động tác có chút mất tự nhiên, lại tràn ngập ý tứ yêu thương không thể giải thích nổi.

“Anh sẽ chăm sóc em mãi mãi.”

Giọng nói của Đằng Lệ đầy cương quyết, không có một tia do dự.

Nghe được lời hứa hẹn của hấn, Tâm Đồng ngẩng đầu lên, kinh ngạc khi nhìn ánh mắt kiên nghị của Đằng Lệ, đôi mắt sáng trong veo của cô, bắt đầu đọng đầy nước mắt.

Chưa đến ba tuổi đã bị đưa đến cô nhi viện, từ nhỏ Tâm Đồng đã biết được, cô nhi yếu đuối thường hay bị bạn bè ăn hiếp rất nhiều, nên lúc còn bé xíu, nàng đã học cách che dấu chính mình, trốn tránh ở những góc khuất để các bạn khác không tìm thấy mình, tránh bị các bạn khác ăn hiếp.

Cho dù có khi bị đánh, sửa được cho cũng bị cướp đi, nàng cũng chỉ có thể lặng lẽ trốn ở góc khuất mà khóc. Chờ đến khi nước mắt đã khô, những tổn thương trên người cũng dần tan bớt. Chưa từng có người nào vươn tay giúp đỡ nàng, đương nhiên cũng không có người nguyện ý bảo hộ nàng.

Đây là lần đầu tiên, có người đã đối xử dịu dàng, mà hẳn lại còn nói sẽ mãi mãi chăm sóc mình — cho dù đối tượng lời hứa hẹn đó không phải là mình, mà là “em gái” của hẳn.

Giống như bị thôi mien, nàng chậm rãi gật đầu, Tâm Đồng phát hiện chính mình lại bắt đầu bị đôi mắt của người đàn ông trước mắt làm cho phát sinh ra một cảm giác ấm áp không hiểu được.

Đột nhiên, một giọng nói yêu kiều mềm mại vang lên, đánh vỡ bầu không khí ấm áp của bọn họ.

“Đằng tiên sinh, các người đã trở lại.” Một cô gái ăn mặc váy áo sắc sỡ xuất hiện ở một nơi khác trong phòng khách, cười khanh khách bước đến chào hỏi bọn họ.

Nghe thấy giọng nói, Đằng Lệ xoay người hướng người phũ nữ nói: “Ái Mạn Đạt, cô ấy chính là em gái của tôi — Đằng Tâm Đồng.”

Người phụ nữ tên Ái Mạn Đạt, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Tâm Đồng hơi cúi người chào Tâm Đồng, nói: “Tâm Đồng tiểu thư, tôi là Ái Mạn Đạt, là quản gia ở đây. Cuối cùng cũng có thể tìm được cô rồi, thật sự là quá tốt. Về sau cô có chuyện gì cứ trực tiếp căn dặn tôi.”

“Cám ơn chị, sau này chị cứ gọi em là Tâm Đồng, kêu tiểu thư. Em không quen lắm.” Tâm Đồng ngại ngùng cười cười.

“Nhưng mà.” Ái Mạn Đạt rõ ràng có chút khó xử.

“Được rồi, gọi là gì cũng không quan trọng. Tâm Đồng mệt mỏi rồi, cô dẫn cô ấy lên lầu nghỉ ngơi đi.” Đằng Lệ ra lệnh cho Ái Mạn Đạt, lấy túi xách trên tay giao cho nàng.

“Dạ, Đằng tiên sinh. Rượu vang đỏ mà ngài thích đã được chuẩn bị sẵn, đặt ở thư phòng.” Ái Mạn Đạt nở nụ cười quyến rũ với Đằng Lệ, nét mặt tràn đầy hấp dẫn.

Nàng luôn nhớ rõ thói quen của Đằng Lệ là mỗi đêm phải uống một chút rượu vang đỏ, sau khi làm xong công việc mới ngủ.

Đằng Lệ không trả lời, chỉ nhìn Tâm Đồng nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau đó xoay người rời đi khỏi tầm mắt bọn họ.

“Tiểu thư, xin mời theo tôi.”

Nhìn theo bóng dáng cao lớn rời đi của hẳn, Tâm Đồng có chút run sợ, ngay cả tiếng gọi của Ái Mạn Đạt cũng không nghe thấy.

“Tiểu thư. Tâm Đồng?” Thấy Tâm Đồng ngây ngốc lặng người không có phản ứng, Ái Mạn Đạt thử gọi nàng một lần nữa, muốn gọi lại sự chú ý của nàng.

Ngẩn người hồi lâu, phát hiện vẻ mặt nghi ngờ của Ái Mạn Đạt đang nhìn mình, Tâm Đồng xấu hổ cực kỳ.

“A! Thực xin lỗi, đúng lúc em đang suy nghĩ về một vấn đề, nên không nghe thấy chị gọi “

“Không sao, chúng ta lên lầu đi thôi!” Ái Mạn Đạt dẫn Tâm Đồng lên lầu.

“Đây là căn phòng của cô, phòng của Đằng tiên sinh ở kế bên.” Nói xong Ái Mạn Đạt đẩy ra cánh cửa trước mặt.

Cửa vừa đẩy ra, Tâm Đồng lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời.

“Thật đẹp nha.” Nàng thốt lời khen ngợi.

Thực ra nàng vốn nghĩ căn phòng này sẽ giống như những căn phòng khác mà nàng đã gặp ban nãy, đều là dùng màu sắc xám đen của tro bụi, nhưng thật là ngoài dự đoán, căn phòng này lại sơn một lớp sơn màu hồng nhạt, ngay cả tấm drap trải giường và bức rèm bằng đăng ten cũng được phủ một màu hồng phấn, làm cho cô cảm giác như mình là một thiếu nữ đang ở trong giấc mơ đầy màu sắc.

“Đằng tiên sinh nói đi đón cô em gái thất lạc đã nhiều năm, cho nên dặn dò tôi bố trí phòng. Đằng tiên sinh thích màu đen, nhưng tôi nghĩ một cô gái, chắc chắn là muốn có một chút màu sắc, cho nên liền giúp cô chọn màu hồng phấn này. Cô có thích không?” Ái Mạn Đạt cười cười.

“Thích, rất thích, cảm ơn chị!” Giấu không được vui sướng, Tâm Đồng nói lời cảm ơn với Ái Mạn Đạt.

“Thôi, cô nghỉ ngơi sớm một chút. Đằng tiên sinh không thích tranh cãi âm ỉ, cho nên những người hầu khác như là đầu bếp, lái xe, và nữ giúp việc đa số đều ở trong các căn phòng phía sau của tòa nhà, ngài ấy chỉ quen được tôi hầu hạ, cho nên chỉ có tôi mới được ngoại lệ ở lại trong tòa nhà chính này. Mà phòng của tôi nằm ngay tại dưới lầu – là căn phòng đầu tiên bên cạnh phòng khách, nếu có chuyện gì cần cô có thể gọi tôi hoặc là trực tiếp ấn máy điện thoại nội bộ.”

Dường như đang muốn ám chỉ điều gì, sau khi Ái Mạn Đạt nói xong câu đó, liền lễ phép hướng Tâm Đồng hơi hơi hạ thấp người, rồi rời khỏi phòng.

Không hiểu được ý nghĩa hàm ẩn trong lời của Ái Mạn Đạt, Tâm Đồng chỉ hưng phấn nhìn bao quát xung quanh căn phòng, và liên tục sờ soạng khắp nơi.

Phòng này thật lớn! Chẳng những lớn hơn gấp hai lần đại sảnh của cô nhi viện mà còn có phòng tắm với các tiện nghi cao cấp.

Trong phòng tắm thậm chí còn có một bồn tắm hình cầu mà Tâm Đồng chỉ thường nhìn thấy trên TV.

Ở trong cô nhi viện, không có bồn tắm lớn, tất cả mọi người đều là chen chúc trong một phòng tắm nhỏ bé để tắm rửa, mỗi ngày cứ đến một thời điểm nhất định thì không có nước nóng để tắm, để tiết kiệm, bọn họ còn không được tắm rửa mỗi ngày đâu.

Tâm Đồng chờ mong được hòa mình vào làn nước ấm áp, mãi đến khi ngâm mình vào bồn tắm lớn, nước ấm vốn dĩ trong suốt lập tức hiện ra một màu đỏ, theo hơi nước còn phát ra hương thơm tự nhiên của hoa hồng.

Đây là lần tắm rửa thoải mái đầu tiên trong cuộc đời nàng, Tâm Đồng thỏa mãn đến nằm trên chiếc giường mềm mại. Mặc dù đã nằm đủ mọi tư thế, nhưng trái tim của nàng vẫn đập thình thịch, lo lắng không thể bình an đi vào giấc ngủ.

Có lẽ do đã quen nằm trên chiếc giường gỗ cứng, trong lúc nhất thời không thể thích ứng được sự mềm mại của nệm.

Cũng có lẽ. Là do trong lòng bất an nên mới gây ra tình trạng bất ổn này.

Nhớ tới chính mình lén hoán đổi ảnh chụp, thay thế vào làm em gái của Đằng Lệ, Tâm Đồng lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Nàng hoàn toàn không phải là một cô gái xảo quyệt, tính toán, chuyên làm chuyện xấu, nhưng hôm nay đã làm nên một chuyện xấu tày trời này, hại anh em của bọn họ không thể gặp nhau.

Tuy rằng không biết bí mật này có thể bảo trì được bao lâu, nhưng Tâm Đồng biết chuyện xấu rồi cũng sẽ có một ngày bị bại lộ!

Cho dù chỉ có vài ngày cũng tốt, để cho nàng có thể thật sự được có một gia đình là như thế nào, nàng đã cảm thấy thỏa mãn rồi, không tham lam thêm gì nữa, ước muốn của nàng thật ra cũng không nhiều lắm.

Mãi đắm chìm trong cảm giác hối tiếc sâu sắc, trước khi Tâm Đồng dần dần chìm vào giấc mộng đẹp, vẫn không ngừng suy nghĩ chỉ một câu.

“Thật xin lỗi. Tôi không phải cố ý đâu. Tôi chỉ là rất cô đơn.”

2. Chương 2

Từ trong mộng bừng tỉnh, hai mắt Tâm Đồng mở lung nhìn chăm chăm vào gian phòng xa lạ, ước chừng giật mình vài giây, mới nhớ tới hiện tại mình đang ở Đằng gia.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã muốn sáng ngời, nhưng không cách nào làm cho nội tâm của Tâm Đồng cũng sáng theo.

“Ba ba. Mẹ.” Tâm Đồng trong miệng thì ào ào kêu to .

Nàng thấy một cơn ác mộng, trong mộng cha mẹ đều đã chết, mà nàng cô đơn một mình bị người ăn hiếp, cho nên mới đổ mồ hôi đầy người, từ trong mộng bừng tỉnh.

Tâm Đồng thở dài. Cho dù nơi này cũng không có cha mẹ, nhưng lại có một người anh trai ở bên cạnh nàng a!

Anh trai — Đăng Lệ tuy rằng thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng vừa nhìn đã biết hẳn không thuộc mẫu anh trai thân thiết cởi mở luôn biết an ủi người khác, nhưng tối hôm qua hẳn lại chính miệng hứa hẹn sẽ chăm sóc chính

Nghĩ đến đây, ngọn lửa cảm động lại bắt đầu phát sinh trong lòng nàng.

Không thể phủ nhận một điều, những đường nét lạnh lùng nghiêm khắc trên gương mặt của Đăng Lệ, thật sự làm cho người ta có chút sợ hãi. Nếu có một ngày, hẳn phát hiện bản thân bị lừa –

Bất an nảy lên trong lòng lần nữa, nhưng Tâm Đồng không dám tiếp tục nghĩ đến nữa, nói không hối hận chính là gạt người, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nàng đã không còn có đường lui.

Dù chỉ là một người anh trai mà nàng đánh cắp được thì sao, chỉ cần hẳn có thể yêu nàng, nàng cũng nhất định có thể có được hạnh phúc!

Lắc đầu, đem những suy nghĩ bất an cố gắng đuổi ra khỏi đầu, cố lấy dũng khí, Tâm Đồng quyết định rời giường đi đối mặt với cuộc sống mới của nàng.

Thay một bộ váy đơn giản mộc mạc, sau đó rửa mặt chải đầu, nàng xuống lầu đi đến cửa phòng ăn, đã thấy Đăng Lệ ngồi sẵn trên bàn ăn bữa sáng.

Vừa nhìn thấy hẳn, toàn bộ dũng khí nàng cố gắng lắm mới có được bỗng chốc chạy đi đâu mất, Tâm Đồng nhất thời lại cảm thấy tay chân mình không có một chút sức lực nào, trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

“. Chào buổi sáng.” Ngần ngừ mãi, Tâm Đồng vẫn là không có dũng khí mở miệng gọi hẳn là anh trai, nàng thật sự không phải là một cô gái quen nói dối

”Tối hôm qua ngủ ngon không?” Đăng Lệ thản nhiên hỏi.

Đầu tiên là lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi lại gật gật đầu, Tâm Đồng có chút khấn trương, không biết nên trả lời hẳn ngủ ngon hay là không ngon đây?

Nhìn thấy bộ dáng bất an của Tâm Đồng, Đăng Lệ không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt ý bảo nàng ngồi xuống.

Tâm Đồng ngồi xuống, Ái Mạn Đạt lập tức đem bữa sáng đã chuẩn bị sẵn, ân cần đưa đến trước mặt nàng, xếp từng món ăn ở phía trước nàng.

Nhìn thấy bữa sáng trước mắt, Tâm Đồng không khỏi vui vẻ mỉm cười.

Trước kia bọn họ ở cô nhi viện, bữa ăn sáng đều là bánh mì thiện tâm mà các cửa tiệm quây tặng, loại bánh mì qua đêm, như thế đã là tốt lắm rồi, có đôi khi không có bánh mì, những người trong cô nhi viện còn không có gì để ăn.

Đây là lần đầu tiên nàng ăn một bữa sáng phong phú đến như vậy, chẳng những có bánh mì nướng, thịt lợn xông khói, dăm bông và trứng, còn có nước cam và café nóng.

Tâm Đồng bắt đầu bị bữa ăn sáng thu hút, chăm chú đến mức, ngay cả Đăng Lệ ở một bên nhìn chăm chăm nàng, nàng cũng đều không để tâm đến.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Ái Mạn Đạt đầu tiên là trả lời điện thoại, sau đó lập tức cung kính đem điện thoại đưa cho Đăng Lệ.

Nghe đối phương ở đầu dây bên kia báo cáo nghiệp vụ, trên mặt Đằng Lệ không có một tia biểu tình, cũng không có nói gì.

”Làm đi, không cần nương tay.” Cuối cùng hắn nghiêm túc nói một câu như vậy, sau đó liền cắt đứt điện thoại.

Trong miệng còn đang nhai bánh mì nướng, đã bị câu trả lời lạnh lùng của Đằng Lệ làm cho hoảng sợ, suýt chút nữa bánh mì nghẹn ở cổ họng, vì thế Tâm Đồng xấu hổ uống mấy hớp nước cam cho cổ họng thông suốt.

Đứng tần ngần trước cánh cửa lớn, Tâm Đồng cố lấy dũng khí, khi chuẩn bị bấm chuông, lại phát hiện bên cạnh hoàn toàn không có chuông điện hay là bóng dáng chiếc bộ đàm!

Tâm Đồng có chút giật mình, nàng phải kêu cửa như thế nào?

Lúc này cửa đột nhiên tự động mở ra, vẻ mặt Nhu Nhã tràn đầy ý cười dịu dàng, vẫn giống như đêm qua, toàn thân mặc một chiếc váy dài trắng như tuyết, vô cùng thân thiết chào đón Tâm Đồng.

“Tâm Đồng, hoan nghênh em.”

Vẫn còn chưa có kêu cửa, Nhu Nhã làm sao biết được mình sẽ đến đây? Tâm Đồng cảm thấy kinh ngạc, còn chưa kịp hỏi ra miệng, đã bị Nhu Nhã kéo vào nhà.

Lần thứ hai đi qua mấy đoạn hành lang quanh co khúc khuỷu, bước vào phòng khách mà tối hôm qua đã gặp mặt, Nhu Nhã lôi kéo Tâm Đồng bước đến ngồi trên bộ ghế sofa trắng.

Tâm Đồng chú ý tới trên bàn có một ít điểm tâm, còn có một ấm hồng trà đang bốc khói, giống như đã chuẩn bị sẵn để đãi khách.

“Uống trà đi! Vừa mới pha xong.” Nhu Nhã nháy mắt mấy cái, rót ra một ly hồng trà đưa cho Tâm Đồng.

“Có phải có khách định đến hay không? Em không quấy rầy nữa, lần sau lại đến.” Tâm Đồng có chút xấu hổ, đứng lên định cáo từ trước.

Nhu Nhã nhanh tay giữ chặt Tâm Đồng, cười nói: “Vị khách mà chị chờ chính là em a!”

“Chờ em? !” Tâm Đồng tròn tròn hai mắt, đôi môi nhỏ nhắn hồng hồng còn hơi hơi hé ra.

Nhìn thấy bộ dáng vừa ngây ngốc vừa đáng yêu của Tâm Đồng, Nhu Nhã không khỏi bật cười.

“Chị có năng lực thần giao cách cảm, vừa rồi đột nhiên cảm giác được em muốn đến đây gặp chị, cho nên chị đã pha trà sẵn để chờ em.”

“Thần giao cách cảm.” Không thể tin được những gì chính mình vừa mới nghe được, chân tay luống cuống, Tâm Đồng không biết nên như thế nào cho phải.

“Nếu không, em thử nghĩ xem, tại sao đêm qua Đằng Lệ lại mang em đến gặp chị trước?” Nhu Nhã nháy mắt mấy cái, vẻ mặt thông minh bướng bỉnh.

“Hả?” một tiếng, sắc mặt của Tâm Đồng lập tức trắng bệch. Nàng sợ tới mức đôi chân mềm nhũn, đứng thẳng không xong, liền ngã ngồi trên sofa.

“Vây. Chị đã biết em không phải, không phải.” Tâm Đồng lắp bắp không thể nói tiếp.

Gật gật đầu, Nhu Nhã cầm chặt đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của Tâm Đồng dường như an ủi, sau đó nói: “Hôm qua chị đã biết rồi, nhưng không định nói cho Đằng Lệ biết.”

“Tại sao chị lại không nói với anh ấy? Nói em không phải là em gái ruột của anh ấy?” Tâm Đồng khó hiểu, hỏi lại Nhu Nhã.

Nhu Nhã cười cười nói: “Bởi vì chị cảm giác được, em là một cô gái tốt. Mặc kệ vì lý do gì mà em muốn giả mạo em gái của anh ấy, nhưng chị tin tưởng em tuyệt đối không có ác ý.”

“Em, em thật sự không phải cố ý muốn gạt người khác, em chỉ là rất cô đơn, rất muốn có được một gia đình, cho nên mới làm như vậy.” Nước mắt trong suốt rơi xuống, Tâm Đồng nghẹn ngào nói.

Giờ ông tay áo lên, giúp Tâm Đồng lau đi nước mắt, Nhu Nhã nhẹ nhàng nói: “Chị biết mà. Chị có thể hiểu được ý nghĩ của em. Bởi vì Đăng Lệ cũng là một người rất cô đơn, chị hy vọng có người có thể làm bạn bên cạnh anh ấy, cho nên mới dẫn lại, không nói cho anh ấy biết.”

Nhìn Tâm Đồng, rồi Nhu Nhã nói tiếp: “Chị cũng là một cô nhi, mười năm trước, khi Đăng Lệ cùng Minh Vương đến Âu Châu, đã mang chị về từ một góc đường ở Italy. Những năm gần đây, tuy rằng không được ở cùng một chỗ, nhưng mỗi tháng lúc rảnh rỗi mấy anh ấy đều đến nơi này để hội họp, tâm sự một ngày. Đối với chị mà nói, Đăng Lệ như một người anh trai luôn chăm sóc chị, bởi vậy chị cũng muốn sẽ có một ngày anh ấy tìm được một tình yêu thật sự và sống những tháng ngày hạnh phúc”

“Tình yêu thực sự? Chị đang nói cái gì? Em đối với anh ấy không phải thứ tình cảm này.” Rất sợ Nhu Nhã hiểu lầm, theo trực giác Tâm Đồng muốn phủ nhận.

“Chuyện tương lai, không ai có thể đoán trước được, em không cần vội vã phủ nhận.” Nhu Nhã thần nhiên nói.

“Nhưng em –”

Phất phất tay, Nhu Nhã ám chỉ Tâm Đồng không cần giải thích nhiều.”Đăng Lệ có nói chuyện Đăng gia cho em biết không?”

“Dạ, sáng nay dường như anh ấy có nhắc tới, nói là khi anh ấy đi du học ở nước ngoài, cha mẹ đều chết, cho nên mới thất lạc mất em gái.” Suy nghĩ một lúc, Tâm Đồng thành thật trả lời.

“Haiz! Sự việc còn phức tạp hơn thế một chút.” Nhu Nhã thở dài, mới tiếp tục nói chuyện.

“Năm ấy anh ấy chỉ mới mười lăm tuổi, biết được cha mẹ chết đột ngột, sau khi bay về nước, mới phát hiện gia sản đã bị chia cắt không còn, ngay cả đứa em gái duy nhất cũng mất tích. Sau này, anh ấy mới phát hiện, chuyện cha mẹ và em gái anh ấy mất tích, đều là do những người thân thích lòng lang dạ sói của anh ấy bày ra cạm bẫy. Mà những người bà con của anh ấy còn xuất ra một số tiền lớn, bí mật cấu kết với giới hắc đạo, muốn giết anh ấy để diệt khẩu...”

“A –” Bị câu chuyện tàn nhẫn này dọa đến sững sờ, Tâm Đồng hốt hoảng kêu lên.

Nàng thật sự rất khó tưởng tượng, tại sao lại có người tàn nhẫn đến như vậy? Năm đó Đăng Lệ cũng chỉ là một đứa bé a.

Khó trách hấn lại rất lạnh lùng, nguy hiểm, không dễ tiếp cận như thế, thì ra hấn từng có một quá khứ bi thảm đến như vậy

“Rồi sau này ra sao?” Tâm Đồng vội vã muốn biết chuyện xảy ra sau đó.

“Hắc đạo phái ra một đám người giết anh ấy, nhưng không thành công, trải qua một cuộc chiến đấu ác liệt, toàn bộ đám người kia đều chết dưới tay của Đăng Lệ.”

Nhìn bụi hoa tường vi ngoài cửa sổ, Nhu Nhã tiếp tục nói: “Tuy rằng là tự vệ giết người, nhưng cũng vì thế mà Đăng Lệ cũng vào trại giáo dưỡng thanh thiếu niên ba năm. Nhưng dù bị giam anh ấy vẫn không nản chí, sau khi ra tù, dù chỉ trong vài năm ngắn ngủi, anh ấy liền tạo dựng sự nghiệp, từ hai bàn tay trắng thành một đại gia giàu có nổi danh, còn tiện tay tổng bọn đã hãm hại anh ấy vào tù. Mà điều tiếc nuối duy nhất của anh ấy, chính là không tìm được đứa em gái ruột, cuối cùng vào tuần trước mới tìm được tung tích của cô ấy, không nghĩ tới.”

Những lời tiếp theo Nhu Nhã không cần nói Tâm Đồng cũng đã hiểu được.

Đều là chính mình phá hủy nguyện vọng đi tìm em gái của Đăng Lệ!

“Đều là lỗi của em! Em phải nói với anh ấy, nói em không phải là em gái của anh ấy.” Biết được dĩ vãng của Đăng Lệ, lương tâm của Tâm Đồng cắn rứt không yên, nhịn không được muốn đi tìm hấn, nói ra hết tất cả mọi chuyện, cũng cầu xin sự tha thứ của hấn.

“Đừng đi!” Nhu Nhã ngăn cản nàng.”Bây giờ còn chưa phải lúc, em nói cũng vô dụng. Duyên phận của anh ấy và em gái cô chưa tới a.”

“Nhưng em.”

“Bây giờ chuyện em có thể làm chính là cô gắng hết sức chăm sóc cho anh ấy, cho đến khi anh ấy tìm được đứa em gái thật sự trở về.” Nhu Nhã khuyên Tâm Đồng, giọng nói dịu dàng của cô dường như có một ma lực kì lạ.

Lương tâm và bất an không ngừng tranh đấu trong lòng nàng, Tâm Đồng cúi đầu lo lắng, một lát sau, cuối cùng nàng đã hạ quyết tâm.

“Để bù đắp lỗi lầm của em, trước khi em gái anh ấy xuất hiện, em sẽ cố hết sức chăm sóc anh ấy.” Nàng cam đoan với Nhu Nhã.

Đúng vậy, nàng sẽ cố hết sức chăm sóc Đằng Lệ, để bù đắp lại sai lầm nhất thời do ma xui quỷ khiến của mình — Trong lòng của Tâm Đồng cũng đã thầm hứa.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Tâm Đồng tò mò hỏi Nhu Nhã.

“Đúng rồi, em muốn biết vì sao người đàn ông tên Lãnh Diệp, tối qua lại nói đùa với em, chúng em phải về ma quật?”

“Không phải chị vừa mới nói đó sao?” Nhu Nhã cười thần bí, nhấp một ngụm hồng trà thơm ngát.

“Đương nhiên, một phần là do Lãnh Diệp có sở thích dùng lời nói châm chọc người khác. Ngoài ra lý do còn lại là bởi vì tất cả mọi người biết Đằng Lệ rất đáng sợ, rất nhiều người sợ hãi anh ấy. Nghi ngờ sự nghiệp làm gì cũng thuận lợi của anh ấy, xem anh ấy như là hóa thân của ma quỷ, cho nên lên đặt cho anh ấy biệt danh là Ác ma, mà nơi ở của ác ma, đương nhiên phải gọi là ma quật a!”

3. Chương 3

au khi lái xe chở nàng quay trở về Đằng gia, Tâm Đồng vẫn còn hơi giật mình, ngây ngốc ngồi trong phòng khách, không hề nhúc nhích — tất cả đều bởi vì câu nói cuối cùng của Nhu Nhã. Tâm Đồng tin tưởng trong nước không ai không biết tên tuổi của “Ác ma.”

Bởi vì ngay cả cô gái quê mùa, kiến thức hạn hẹp lớn lên từ cô nhi viện như nàng cũng đã từng nghe rất nhiều người nhắc đến truyền thuyết của người được gọi là “Ác ma.”

Nghe nói ác ma là một người đàn ông máu lạnh vô tình, hấn chẳng những kiếm tiền vô số, còn coi thống khổ của người khác là niềm vui của mình.

Hắn thích nhất là trò chơi hủy diệt hạnh phúc gia đình, làm cho vô số đứa trẻ vô tội trôi dạt khắp nơi, làm cho rất nhiều người có tâm huyết phải mất việc làm, mất luôn mục tiêu sinh tồn. Cũng bởi vì ác danh của hắn rõ như ban ngày, cho nên mọi người khi nhắc tới hắn đều vừa hận vừa sợ.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Tâm Đồng loáng thoáng nhớ lại, tên đầy đủ của người được gọi là ác ma chính là “Ác ma Đằng Lệ.”.....

Trước kia nàng không biết, nhưng bây giờ nàng không thể tin được, một người đàn ông tìm kiếm em gái của mình nhiều năm lại là một người tàn nhẫn vô tình, là nhân vật hung ác chuyên hủy diệt hạnh phúc gia đình của người khác.

Tuy rằng mới chỉ nhận biết hắn được một ngày, nhưng nàng tình nguyện tin tưởng, Đằng Lệ từng trải qua bất hạnh, dùng thủ đoạn như thế này để kiếm tiền chỉ là vì bảo hộ bản thân, tất cả những tin đồn khủng khiếp đều chỉ là tin vệt, chỉ là sự hiểu lầm do nghe sai nên đồn sai mà thôi.

Hắn không phải là loại người máu lạnh như thế, tuyệt đối không phải!

Đi dạo phố mua sắm quần áo cả ngày, lại từ miệng Nhu Nhã nghe được rất nhiều chuyện rất kinh ngạc, Tâm Đồng vô cùng mệt mỏi, cuối cùng chống đỡ không nổi nữa, tựa người vào trên ghế sofa, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Nàng cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi Ái Mạn Đạt mặc áo ngủ đi đến phòng khách liền thấy Tâm Đồng đang ngủ trên ghế sofa.

Đúng là một đứa con gái vừa ngu xuẩn vừa dốt nát! Trong lòng Ái Mạn Đạt khinh thường mắng.

Bởi vì Đằng Lệ là người đàn ông không dễ tìm, nếu không nhân cơ hội nắm giữ lấy hắn, thì mới là việc làm ngu xuẩn nhất trong thiên hạ.

Cho nên nếu không phải vì muốn đạt được càng nhiều hảo cảm của Đằng Lệ càng tốt, nàng cũng không có công sức đâu mà bỏ ra hầu hạ đứa “em gái” không biết từ đâu đến đây của hắn?

Vì muốn lung lạc trái tim của Đằng Lệ, nàng đã không tiếc ủy khuất bản thân, đến đây đảm nhiệm chức vụ quản gia, cũng chính là vì không cho bất kỳ người phụ nữ nào khác có cơ hội tiếp cận hắn.

Không nghĩ tới đứa em gái này đột nhiên xuất hiện, chia sẻ không ít sự chú ý của Đằng Lệ! Điều này thật sự làm cho Ái Mạn Đạt hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bởi vậy nàng tính để cho Tâm Đồng tùy ý nằm ở ngoài này ngủ, dù có bị cảm lạnh cũng không liên quan đến chuyện của nàng. Nàng ngáp một cái, lúc đang muốn trở về phòng chợt nghe thấy tiếng Đằng Lệ mở cửa.

Với tính cảnh giác cao độ, nàng lập tức cởi áo ngủ trên người đắp lên trên người Tâm Đồng, thuận tiện để lộ ra dáng người thướt tha xinh đẹp, quyến rũ của mình.

Lúc Đằng Lệ đi vào phòng khách, nhìn thấy Ái Mạn Đạt ngồi bên cạnh Tâm Đồng ngủ say, lộ ra một hình ảnh thật là ấm áp.

“Đằng tiên sinh, ngài đã về rồi?” Lúc này Ái Mạn Đạt mới giả bộ chú ý tới bộ dáng vừa trở về của Đằng Lệ.

Nàng ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Hôm nay đi mua quần áo thật sự quá mệt mỏi, nhưng rất vui vẻ, cho nên Tâm Đồng ngồi đây một lúc liền ngủ say. Em sợ cô ấy cảm lạnh, nên đã thử gọi cô ấy đứng lên, nhưng cô ấy cũng không nhúc nhích. Vì vậy em chỉ có thể giúp cô ấy phủ thêm áo ngủ, để cho cô ấy nằm ngủ ngoài này.”

Giống như đang vô tình ám chỉ, lập tức đem sự chú ý của Đằng Lệ hướng đến chiếc áo ngủ gợi cảm trên người của nàng.

Thân là quản gia kiêm bạn tình của Đằng Lệ, cô biết phải làm thế nào để khơi gợi hứng thú của hắn.

Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng nhỏ xinh của Ái Mạn Đạt cong lên, Đằng Lệ không tỏ vẻ gì, ngược lại xoa người ôm lấy Tâm Đồng đang ngủ say, đi về phía trên lầu.

Phòng khách chỉ còn lại chiếc áo ngủ trên ghế sofa và Ái Mạn Đạt – trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại liên tục mắng thầm.

Từ khoảnh khắc Đằng Lệ ôm lấy nàng, Tâm Đồng liền tỉnh.

Nhưng nàng không dám mở to mắt, đành phải tiếp tục giả bộ ngủ, thuận tiện tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn.

Cảm giác được cánh tay khỏe mạnh cứng rắn của hắn đang bao bọc chính mình, trong mũi dường như còn ngửi được mùi xạ hương nam tính tinh khiết tỏa ra từ trên người hắn, Tâm Đồng hồi hộp đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, tim cũng đập một cách điên cuồng không chịu ngừng lại.

Đây là lần đầu tiên nàng gần gũi với đàn ông như vậy!

Về mặt lệ kết hợp cùng bất an và khấn trương, mặc dù vẫn hiện trên mặt, chưa lộ ra sơ hở nhưng nàng vô cùng lo lắng Đằng Lệ sẽ nghe được tiếng tim đập dìu dặt thường của mình.

Đằng Lệ bước từng bước vững vàng lên cầu thang, Tâm Đồng cảm thấy giống như đang bước trên một đám mây trôi bồng bềnh, thậm chí nàng còn hi vọng cầu thang có thể dài ra thêm mấy bậc nữa, để cho bản thân có thể ở trong lòng ngực hắn lâu thêm một chút.....

Đương nhiên cầu thang không thể dài ra thêm mấy bậc, rất nhanh Đằng Lệ đã bước lên lầu hai, ôm Tâm Đồng đến phòng của nàng.

Được dịu dàng ôm đặt trên giường, hai mắt của Tâm Đồng nhắm lại chặt chẽ, cảm giác tằm chăn mềm mại bằng tơ lụa được đắp lên người nàng.

Đằng Lê cũng không có lập tức rời khỏi phòng, ngược lại trầm mặc đứng ở bên giường, cảm thấy có chút mới lạ khi nhìn thấy dáng ngủ của người em gái xinh đẹp không chút tỳ vết của mình.

Hồi hộp không dám thay đổi tư thế, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Tâm Đồng cũng nghe được thanh âm rời khỏi phòng của Đằng Lê.

Lặng lẽ mở ra hai mắt, Tâm Đồng dùng hai tay khẽ run gắt gao che lại hai gò má đỏ bừng của mình, tim đang đập thình thịch cũng dần dần bình ổn trở lại.

Nàng không rõ tại sao bản thân lại như vậy.

Có điều chỉ cần nhớ tới cảnh vừa rồi bị hấn ôm trong vòm ngực rộng lớn, Tâm Đồng liền cảm thấy có một nỗi xấu hổ và..... hạnh phúc đang dâng lên trong lòng.

Chẳng lẽ chính mình đã thích hấn?

Tuy rằng trên danh nghĩa hấn là anh trai của nàng, nhưng Tâm Đồng biết đó chẳng qua chỉ là một lời nói dối. Nếu hấn biết mình không phải là em gái ruột của hấn, hấn có thể sẽ thích mình một chút hay không?

Hai ngày nay nàng chưa từng thấy qua nụ cười của hấn, nếu hấn nở nụ cười, nhất định sẽ rất quyến rũ, rất đẹp mắt nha.....

Nghĩ đến đây Tâm Đồng lại thấy xấu hổ đến đỏ bừng hai má, thềm mặng bản thân không biết cảm thấy thẹn, suy nghĩ miên man.

Nằm trên chiếc giường mềm mại lăn qua lộn lại, Tâm Đồng vẫn không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Cuối cùng nàng quyết định rời giường đi uống một ly sữa nóng, để làm giảm bớt tâm tình khẩn trương của mình.

Vừa bước ra cửa phòng, muốn xuống cầu thang, đột nhiên Tâm Đồng nghe thấy một loạt tiếng thở dốc kỳ quái phát ra từ trong phòng Đằng Lê.

Tò mò nhẹ bước đến trước cửa phòng Đằng Lê, nàng phát hiện cửa phòng vẫn chưa đóng, chỉ đang khép hờ.

Lúc này, giọng nói của người đó truyền vào trong tai nàng rõ ràng hơn —

“A – Em không được.....Đằng Lê.....Ưm....” Tiếng rên rỉ của phụ nữ, biểu hiện người này đang trong cơn hưng phấn cực độ.

Tâm Đồng nghe ra được đó chính là giọng nói của Ái Mạn Đạt!

”Nhanh, nhanh, nhanh một chút nữa.....” Người phụ nữ ấy tiếp tục làm nũng yêu cầu.

Không có nghe Đằng Lê hưởng ứng lời yêu cầu của cô ta, nhưng tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ càng mãnh liệt hơn trước, những tiếng kêu dâm dăng ấy dường như từ phía trong cánh cửa khép hờ xông thẳng ra ngoài, xâm nhập vào sắc mặt trắng bệch của Tâm Đồng.

Bản thân cũng không biết đã làm cách nào để trở lại phòng. Tâm Đồng gắt gao khóa cửa lại, dựa người vào cửa phòng nhưng nhanh chóng chống đỡ không nổi liền trượt xuống mặt đất.

Thì ra, Ái Mạn Đạt không chỉ là quản gia, mà cô ta đồng thời còn là bạn tình của Đằng Lê! Khó trách thái độ của cô ta lại hống hách, ra vẻ ta đây như thế.

Gắt gao cắn chặt môi dưới, vô tình phát hiện sự thật của chuyện này làm cho Tâm Đồng cảm thấy thật trống rỗng. Nước mắt cũng không thể thể khống chế được mà chảy xuống, làm ướt cả hai gò má tái nhợt của nàng.

Tiếng chim kêu sáng sớm làm cho Tâm Đồng tỉnh lại sau một đêm khó ngủ.

Mở hai mắt ra, nàng mới phát hiện chính mình đã ngủ cả đêm trên mặt đất.

Nàng vô lực bước vào phòng tắm, nhìn thấy trong gương là đôi mắt ửng đỏ, sắc mặt tái nhợt không có chút máu. Trong một đêm mà đã biến thành như vậy, chắc chắn làm cho người khác hoài nghi.

Dùng nước rửa mặt, rồi dùng tay xoa xoa hai gò má tái nhợt, Tâm Đồng hy vọng sẽ không bị những khác nhìn ra vẻ không tự nhiên của nàng.

Ra khỏi phòng, vừa bước đến bên cạnh cầu thang, nàng phát hiện Đằng Lệ đã bước tới trước cửa chính, chuẩn bị ra khỏi nhà.

Nhớ tới đã quên mặc áo khoác, Đằng Lệ quay đầu lại liền nhìn thấy Tâm Đồng, nhẹ giọng nói: “Tâm Đồng! Lấy dùm anh áo vest ở trên giường đem xuống đây.”

Vội vàng gật gật đầu, Tâm Đồng chạy đến phòng của Đằng Lệ, chuẩn bị giúp hắn lấy áo khoác.

Vừa tiến vào phòng, không khí mờ ám bên trong lập tức khiến nàng liên tưởng đến những chuyện đã xảy ra tối qua.

Mạnh mẽ di chuyển đến trước giường, nàng cô ý lơ đi mở chăn nệm hỗn độn. Tính cầm lấy áo vest để trên đầu giường rồi xuống lầu.

Vươn tay cầm lấy áo vest, nàng đã ngửi thấy một mùi hương dễ chịu – Đó chính là mùi xạ hương trên người Đằng Lệ.

Nàng nhịn không được đem mà đem áo vest ôm chặt trước ngực, hít thở thật sâu, Tâm Đồng thầm nghĩ muốn nhớ lại mùi hương ấm áp của hắn thêm một lần nữa.....

“Cô tìm được chưa? Nếu tìm được rồi thì đưa cho tôi.” Lập tức quay đầu lại liền thấy Ái Mạn Đạt đang đứng trước cửa, nhìn nàng dò xét với vẻ mặt hoài nghi.

“Tìm được, tìm được rồi.” Có vẻ giống như bị người ta nhìn thấy bí mật. Tâm Đồng giao áo vest lại cho Ái Mạn Đạt, rồi kích động trốn về phòng của mình.

Mà Ái Mạn Đạt thì đang cau mày có chút dăm chiêu, trừng mắt nhìn vào cánh cửa phòng đang đóng chặt kia.

Cả buổi sáng và buổi trưa, Tâm Đồng đều tránh mặt ở trong phòng, không muốn ra ăn cơm. Vào bữa cơm tối, nàng vốn dĩ cũng muốn nói trong người không thoải mái, không muốn xuống lầu ăn cơm.

Nhưng Ái Mạn Đạt lại ở trước cửa phòng nàng, kiên trì bảo nàng nhất định phải xuống lầu.

“Tối hôm nay hiếm khi có dịp Đằng tiên sinh trở về sớm, ngài nói muốn “cùng dùng” cơm tối với em gái.” Giọng điệu của Ái Mạn Đạt có vẻ kỳ quái, dường như ngầm chứa ẩn ý gì đó.

“.....Được rồi. Tôi thay quần áo rồi sẽ xuống ngay.” Không thể cự tuyệt mệnh lệnh của Đằng Lệ, Tâm Đồng đành phải đứng dậy thay quần áo, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm.

Vừa bước xuống phòng ăn dưới lầu, đã thấy Đằng Lệ ngồi vào vị trí đang chờ nàng ăn cơm. Mà Ái Mạn Đạt chỉ là một quần gia thể nhưng cũng ngồi ở một bên với vẻ mặt quỷ dị.

Trực giác nói cho nàng biết đã xảy ra chuyện, nhưng Tâm Đồng chỉ cười với Đằng Lệ, làm bộ như không có việc gì liền ngồi xuống vị trí gần đó.

4. Chương 4

Đằng Lệ không nói thêm gì nữa, nhặt chiếc điện thoại đang rơi trên mặt đất lên, nói với Nhu Nhã mấy câu.

Sau khi nói xong, hắn bình tĩnh gác điện thoại, lạnh lùng ra lệnh cho Ái Mạn Đạt đang đứng ở bên cạnh với vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, bảo cô ta phải canh giữ Tâm Đồng cho cẩn thận, sau đó về mặt âm trầm rời khỏi phòng.

Giấy không thể gói được lửa, bí mật chôn sâu trong lòng cuối cùng cũng bị người ta vạch trần. Tâm Đồng vô lực ngồi trên mặt đất bên cạnh giường, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đằng Lệ đã biết bí mật này! Hắn sẽ đối phó với kẻ nói dối, giả mạo em gái hắn như thế nào đây?

Nhớ tới truyền thuyết về “Ác ma Đằng Lệ”, Tâm Đồng không thể không run rẩy, nàng thật sự không biết nên làm sao để đối mặt với tất cả mọi chuyện sắp xảy ra.....

“Tôi đã sớm biết cô có vấn đề. Rõ ràng chỉ là kẻ lừa đảo, thế mà dám giả mạo em gái của Đằng tiên sinh.” Ái Mạn Đạt kinh thường nhìn chằm chằm Tâm Đồng.

Không có lý do gì để phản bác lại lời lên án của Ái Mạn Đạt, Tâm Đồng chợt dạ cúi đầu. Nàng quả thật chỉ là kẻ lừa đảo, giả mạo thân phận của người khác.

“Cũng may là tôi phát hiện thái độ kỳ lạ của cô, nên mới nhắc nhở Đằng tiên sinh đưa cô ra nước ngoài du học. Hừ! Không nghĩ tới làm như vậy lại khiến cho cô lộ ra dấu vết?”

Cả đêm Ái Mạn Đạt không ngừng châm chọc, quở trách Tâm Đồng. Mà Tâm Đồng thì lại giống như con búp bê ngồi ở một bên, không hề lên tiếng trả lời.

Đến cuối cùng Ái Mạn Đạt mắng thật sự mệt, mà lại không biết được Đằng Lệ đã đi đâu, không được sự cho phép của hắn, cô không dám để cho Tâm Đồng rời khỏi tầm mắt, vì thế trong lòng không khỏi tức giận.

Vì sợ Tâm Đồng lợi dụng cơ hội bỏ trốn, cô ta đi đến bên giường, ôm lấy mền gối trải ở trước cửa phòng, ngủ ngay trên mặt đất.

Nhìn bộ dạng cảnh giác của Ái Mạn Đạt, ngược lại Tâm Đồng lại cảm thấy có chút buồn cười.

Tuy rằng trong lòng thật sự sợ hãi, nhưng nàng sẽ không bỏ trốn, nàng nhất định chờ Đằng Lệ trở về, muốn xem hắn xử trí như thế nào?

Bởi vì nàng quả thật là kẻ lừa đảo, không thể trách người khác.....

Ngồi dưới đất, dựa đầu vào nệm, Tâm Đồng cũng mệt mỏi đi vào giấc ngủ. Đợi cho đến khi nàng tỉnh lại, thì ngoài cửa sổ trời vẫn còn đang tối, nhưng Ái Mạn Đạt nằm chán ở trước cửa chẳng biết đã đi đâu.

Nhưng điều làm cho nàng sợ hãi chính là, Đằng Lệ đang ngồi trên ghế trước bàn trang điểm hút thuốc, vừa đăm chiêu lại vừa chăm chú nhìn nàng.

“Cô thật to gan.” Đằng Lệ lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói không có một chút ấm áp “Cũng dám gạt tôi? Chưa từng có người nào dám làm loại việc như vậy?”

Hắn khinh thường hừ lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ chán ghét.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Tâm Đồng chỉ có thể thì thào nói xin lỗi.

“Tại sao làm như vậy? Vì tiền?”

“Không! Ngay từ đầu em chỉ là rất ham mộ khi thấy cô ấy có người nhà đến tìm thôi! Sau đó.....Trong lòng em nghĩ, em thật sự rất muốn có một gia đình, hoàn toàn không có ai muốn nuôi dưỡng một đứa cô nhi như em.....Cho nên em mới làm như vậy.” Lảng tránh ánh mắt khinh thường của hắn, Tâm Đồng nhẹ giọng giải thích.

Lắc đầu không tin, Đằng Lệ là một người đàn ông đã từng trải qua sóng to gió lớn. Hắn tuyệt đối không tin tưởng những lý do đơn thuần lại vợ vắn của người phụ nữ này.

“Em quả thật là bị ma đưa lối quỷ dẫn đường nên mới lừa dối anh, nhưng xin anh hãy tin tưởng em, em không phải vì tiền nên mới tiếp cận anh.” Dù có xảy ra chuyện gì, Tâm Đồng chỉ hy vọng Đằng Lệ có thể hiểu được điểm này.

Nàng không muốn trong lòng Đằng Lệ nghĩ mình là một kẻ lừa đảo tham tiền .

“Cô làm cách nào để giả mạo em gái của tôi?” Hắn truy hỏi.

“Hôm ấy ở trong phòng hồ sơ, em vô tình phát hiện trên hồ sơ của em gái anh không có ảnh chụp..... Liên đem ảnh của chính mình dán lên.” Tâm Đồng ảo não nói.

Đổi ảnh? Đơn giản như vậy sao? Nhưng thật ra Đằng Lệ cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Em gái của tôi đâu?”

Tâm Đồng lắc đầu, tỏ vẻ không biết. “Em cũng không biết cô ấy là ai, trên hồ sơ của cô nhi viện không có ảnh chụp, cũng không có tên tuổi.”

“Hừ! Không sao, tôi có thể phái người đi điều tra ra.” Nếu đã xác định em gái vẫn còn ở trong viện, Đăng Lệ tin chắc có thể tìm được người.

“Về phần cô – “ Hấn nheo mắt lại, giọng nói tràn ngập uy hiếp, ý tứ hàm xúc: “Cô muốn tôi xử trí cô như thế nào?”

“Em quả thật đã lừa anh, anh có thể giết em, em tuyệt đối sẽ không có nửa câu oán hận.....” Tâm Đồng run rẩy, cổ lầy dững khí nói cho hết lời, nói xong trong lòng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lời nàng nói chính là lời nói thật. Tuy rằng tưởng tượng đến kết cục như vậy thật sự khiến nàng phát run, nhưng đây là do nàng tự làm tự chịu.

Nói cho cùng, có thể gặp được Đăng Lệ, vài ngày sống trong cảm giác có người thân, nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc.

Hô hấp dồn dập không thể lập tức bình phục, Tâm đồng chỉ biết vô lực thở dốc. Nàng giống như một con búp bê bị phá hỏng nằm trên chăn đệm hỗn độn, không khí lạnh không ngừng xâm nhập vào thân thể nóng hổi của nàng.

Lúc này Đăng Lệ trần trụi đột nhiên trở lại bên giường, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Không dám nhìn thẳng cơ thể cường tráng của hấn, Tâm Đồng xấu hổ đấu tranh tư tưởng, muốn mặc lại quần áo chỉnh tề, lại phát hiện âu phục trên người đã bị xé rách, không thể mặc được nữa.

“A—” Ẩm ướt giữa hai chân là cho nàng theo phản xạ muốn khép chặt hai chân.

“Không cho phép nhúc nhích.” Đăng Lệ kiên định ra lệnh, không để cho nàng có cơ hội kháng cự.

Lúc này Tâm Đồng mới phát hiện Đăng Lệ đang cầm một cái khăn lông ướt, lau chùi hỗn hợp chất lỏng và máu giữa hai chân mình.

“Không, không cần.....” Cảm giác lúng túng pha lẫn xấu hổ làm cho Tâm Đồng không biết nên làm như thế nào?

“Vừa rồi đã để cho tôi nếm thử hết, bây giờ còn thẹn thùng sao?” Đăng Lệ ám chỉ nàng chuyện vừa mới xảy ra.

Cười nhẹ, hấn vươn tay trái thâm nhập vào bộ âu phục bị xé rách của Tâm Đồng, nắm lấy đầu vú nhỏ xíu màu hồng phấn bên trái của nàng, vuốt ve suông sã.

“Ừm.....A.....”

Tim Tâm Đồng đập càng thêm cấp tốc, nhưng nàng chỉ có thể bất lực phát ra âm thanh rên rỉ yếu ớt.

Đăng Lệ thổi một hơi vào bên tai người trong lòng, nhẹ giọng nói với nàng rằng hấn đã làm cho nàng thoải mái như thế nào.

Tiếp theo hấn đột nhiên di chuyển thân mình, làm cho nàng nằm úp xuống, quỳ gối trên giường, đem lửa nóng cứng rắn cọ sát vào hông nàng, cũng từ phía sau thô lỗ vuốt ve đầu vú đỏ tươi sẵn cứng của nàng.

Tâm Đồng cắn môi dưới, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Ồ.....” Nàng cảm thấy đầu vú mình nóng rát, đau đớn như bị lửa thiêu.

Đăng Lệ di chuyển ngón tay xuống dưới, chà sát vào miệng tiểu huyết của nàng, rất nhanh đã làm cho hai cánh hoa ướt đẫm một mảnh, hai cánh hoa một khép một mở không ngừng run rẩy.

Đầu ngón tay của hấn cũng tiến lên, một lần nữa tiến vào trong tiểu huyết ướt đẫm của nàng, không ngừng di chuyển ra vào bên trong vách tường trơn trượt. Đột nhiên vách tường trong tiểu huyết của nàng co rút kịch liệt, hút lấy đầu ngón tay của Đăng Lệ.

“A...Đừng mà.....” Tâm Đồng chịu không được khóc ra tiếng. Chưa bao giờ trải nghiệm qua khoái cảm như vậy làm cho nàng thật sự không thể tiếp tục chống đỡ được.

Nàng giãy dụa muốn né ra phía trước, nhưng Đằng Lệ nhanh chóng nắm lại cái hông tuyết trắng của nàng, không cho nàng có cơ hội thoát đi.

Ngay sau đó hắn nhanh chóng đem đỉnh đầu của lửa nóng tiến vào tiểu huyết huyệt vẫn còn đang co rút của nàng—

“A—” Tâm Đồng nhận không được thét chói tai.

Đằng Lệ bắt đầu di chuyển bên trong tiểu huyết chắt khít, đang không ngừng co bóp vật cứng nam tính của hắn.....

Động tác ra vào liên tục làm iệng nàng cũng không tự chủ được mà phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều, bắt đầu hưởng thụ khoái cảm đang đánh úp mình.

Đột nhiên cao trào lên đến đỉnh điểm, giống như nước lũ tràn đê, tẩy rửa toàn thân Tâm Đồng, khiến cả người nàng rung động không thể kiềm chế.

Cuối cùng Đằng Lệ gầm nhẹ một tiếng, đem tất cả tinh hoa bắn vào trong cơ thể nàng, sau khi run rẩy qua đi, hắn ôm lấy thân thể Tâm đồng, làm cho nàng nằm sấp trên giường.

Nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần trụi, bóng láng, mềm mại của nàng. Chết tiệt! Đằng Lệ bất mãn chú ý tới da thịt của nàng, quả thật là rất đẹp.

“Van xin anh.....Đừng đuổi em đi, để cho em ở lại bên cạnh anh.....” Cho dù trong lúc vô ý thức, Tâm Đồng vẫn không ngừng thì thào nói những lời này.

Ánh mắt buồn bã, đầy mắt thâm sâu khó dò của Đằng Lệ hiện lên một tia dịu dàng như có như không.....

5. Chương 5

Ánh mặt trời từ cửa sổ xuyên vào, có thể thấy được hôm nay là ngày trời trong nắng ấm, thời tiết thật là tốt.

Nằm mềm nhũn trên giường, đau đớn âm ỷ từ dưới than truyền đến, làm cho Tâm Đồng cảm giác có chút khó chịu không thể nói ra lời.

Nói ra thật là châm chọc, sau đêm qua, thân thể của nàng đã từ vị trí em gái của Đằng Lệ, biến thành người tình của Đằng Lệ!

Nhớ tới hành động cần thứ gì lấy thứ đó của Đằng Lệ tối hôm qua, Tâm Đồng nhận không được xấu hổ, ửng hồng hai má. Cho đến tận bây giờ nàng không thể tin nổi mình lại có những biểu hiện dâm dăng đến thế.

Nhìn giường ngủ bên cạnh trống rỗng, Đằng Lệ thực sự xem nàng như loại giấy vệ sinh dùng một lần rồi bỏ, một chút cảm tình cũng không có.

Nhưng mà, những chuyện này đều do mình tự tìm lấy, ai bảo nàng chẳng những lừa Đằng Lệ, còn sẵn sàng dâng hiến thân thể cho hắn, chỉ cần hắn không đuổi mình đi.

Từ một cô nhi biến thành một kẻ lừa đảo, rồi lại từ một kẻ lừa đảo biến thành một người đàn bà dâm dăng. Cho tới giờ phút này nàng cũng không nghĩ tới bản thân lại biến thành như vậy.

Tâm Đồng âm thầm thở dài cam chịu số phận, bắt buộc thân mình đang đau đớn phải ngoan ngoãn xuống giường.

Sau khi rửa sạch thân thể bằng nước ấm, tẩy đi những vết dơ bẩn trên người, thân thể dường như không còn cảm thấy đau đớn như vừa rồi nữa.

Vì thế Tâm Đồng thay một bộ quần áo sạch sẽ, chuẩn bị đi xuống lầu đối mặt với thân phận mới của nàng, đi đối mặt — Đằng Lệ.

Không nghĩ tới nàng vừa mới đi xuống cầu thang, đã bị vẻ mặt tội tộ của Ái Mạn Đạt ngăn chặn đường đi.
“Ai da! Để tôi xem là ai xuống tới lầu rồi?” Vẻ mặt của Ái Mạn Đạt giống như ăn dấm chua.

“Đêm qua hầu hạ Đằng tiên sinh, ông ấy có vừa lòng không?”

Đêm qua sau khi Đằng Lệ trở về, liền lập tức đuổi cô ra khỏi phòng, Ái Mạn Đạt không phải kẻ ngốc, cũng biết cả đêm qua, bọn họ đã làm chuyện tốt gì.

Không muốn nghe Ái Mạn Đạt càng nói thì càng dùng những lời lẽ bần thủ, Tâm Đồng vờ như không nghe thấy, bước qua cô ta, muốn rời đi.

Đáng tiếc nàng muốn nhin, nhưng đối phương lại không chịu để yên, Ái Mạn Đạt vươn tay nắm chặt lấy bả vai của Tâm Đồng, không cho nàng đi.

“Cô có thể cởi bỏ lớp ngực trắng về mặt thanh khiết vô tội kia xuống được rồi. Tôi biết rất rõ những trò kỹ xảo của cô.”

Ái Mạn Đạt nhổ nước bọt, khinh bỉ nói: “Đầu tiên là giả mạo làm em gái người ta không thành, kế hoạch đầu tiên thất bạilại tiếp tục áp dụng kế hoạch thứ hai, đem thân thể chính mình tặng miễn phí cho người ta? Thật ra, mục tiêu lớn phía sau của cô chính là muốn câu con cá vàng kia?”

“Chị nói cái gì, tôi không hiểu.”

“Không hiểu?” Móng tay bén ngọt của Ái Mạn Đạt bấu chặt vào bả vai của Tâm Đồng, làm cho nàng đau đến đổ mồ hôi lạnh.” Tôi nói, cô là cố ý muốn câu con cá vàng Đằng Lệ!”

“Tôi không phải đến với anh ấy vì tiền.” Tâm Đồng cãi lại.

“Buồn cười, không phải vì tiền thì vì cái gì? Vì kỹ thuật làm tình cao siêu của anh ấy? Cô tưởng tôi tin những chuyện ma quỷ của cô sao?” Ái Mạn Đạt cười nhạo báng nàng nói dối.

Cô ta tuyệt đối không tin một người phụ nữ nào có thể từ chối sự hấp dẫn của tiền tài, cho nên sẽ không tin tưởng vào những lời nói của Tâm Đồng.

“Nếu tôi không có nghe lầm, tôi nghĩ cô là nói đến kỹ thuật làm tình cao siêu của Tôi !” Không biết Đằng Lệ đã xuất hiện ở phía trên thang lầu khi nào, vẻ mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống hai người phụ nữ.

“Đằng.... Đằng tiên sinh.” Vội vã buông cánh tay đang kiềm chế Tâm Đồng ra, Ái Mạn Đạt nở một nụ cười giả dối. “ Tôi đang định mời ngài xuống dùng bữa sáng đây!”

Đằng Lệ vững vàng, gọn gàng bước xuống lầu, cũng không thèm liếc mắt nhìn đến bọn họ.

Khi bước ngang qua người của Ái Mạn Đạt, hắn đột nhiên quay đầu lại nói: “ Hôm nay cô thu dọn đồ đạc chuyển đến khu vực phòng ở phía sau nhà này đi.”

“Nhưng, những phòng ở phía sau là nơi ở của những người hầu.” Cho rằng Đằng Lệ đã quên, Ái Mạn Đạt lấp ba lấp bập giải thích.

“Là tôi nghe lầm hay là cô hiểu lầm?” Đằng Lệ lãnh khốc đáp lời.”Cô vốn dĩ là quần gia do tôi mời đến, quần gia không phải người hầu sao?”

“Nhưng, nhưng mà.” Ái Mạn Đạt chưa từ bỏ ý định, còn muốn cò kè mặc cả với Đằng Lệ .

Không kiên nhẫn liếc cô ta một cái, Đằng Lệ không thích một người phụ nữ nhiều lời. Huống chi Ái Mạn Đạt từ lúc theo hắn đến giờ đã nhận được không ít ưu đãi, cũng nên biết thỏa mãn.

“Nhà của tôi chỉ cần một người tình. Tôi nói đã đủ rõ ràng chưa?”

Chẳng lẽ đây là thứ làm cho Ái Mạn Đạt say mê, luôn miệng ca ngợi hệ thống kinh doanh mua bán và sát nhập?!

Có thể tưởng tượng, đây cũng là nơi bắt đầu về truyền thuyết”Ác ma Đằng Lệ” — cuối cùng Tâm Đồng cũng đã hiểu được.

Trong thang máy tốc hành dành cho Tổng tài, nàng vẫn dùng ánh mắt không đồng ý nhìn Đằng Lệ.

Rốt cục nàng nhịn không được nói: “Anh có biết là mình rất vô tình không? Bên ngoài nóng như vậy, và đứa bé kia là vô tội.”

“Business is Business!” Đằng Lệ lạnh lùng trả lời.

“Cái gì?” Tâm Đồng nghe không hiểu lời hắn nói.

“Kinh doanh là kinh doanh, không ai có thể nói đến chữ tình.” Cố gắng giữ bình tĩnh, Đằng Lệ nói lại lần nữa.

“Là người thì cũng nên có một chút nhân tính, nếu mình có khả năng thì cũng nên giúp người khác a! Đây mới là ý nghĩa của cuộc sống.” Tâm Đồng thử giảng đạo lý.

Đột nhiên, Đằng Lệ vung tay dùng sức đánh lên bề mặt thang máy bằng kim loại, dùng sức mạnh đến nỗi ngay cả thang máy chấn động mạnh.

Bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, Tâm Đồng sợ hãi la hoảng lên.

“Sợ sao? Người sống ở trên đời phải có sinh lão bệnh tử, chiến thắng – vinh quang - thất bại, đó mới là sự thật của cuộc sống. Em không có khả năng để cầu khẩn van xin ột thế giới hòa bình, hay vui vẻ đâu. Đối với tôi mà nói nếu không phải là giả dối, thì đó chính là địa ngục.” Nhìn thấy vẻ hoảng sợ của Tâm Đồng, Đằng Lệ lãnh khốc nói.

” Tôi kinh doanh chứ không phải làm từ thiện, người muốn sinh tồn cũng phải dùng chính sinh mệnh mình để tranh đấu, người thua tượng trưng cho năng lực yếu kém, tự mình phải đi tìm một lối thoát, chứ không phải đi van cầu người khác trợ giúp ình.” Hắn lạnh lùng nói tiếp.

“A! Tay của anh –”

Để ý thấy bàn tay đang chảy máu của Đằng Lệ, Tâm Đồng không đành lòng nghĩ muốn kéo tay hắn, lại bị hắn hất tay ra.

Người phụ nữ này, đầu tiên là giả mạo em gái hắn? Sau đó vì tiền mà bán rẻ thân thể của chính mình, vậy mà bây giờ còn dám dùng những lời nói giả nhân nghĩa để nói với hắn?!

“Em có thể bảo tôi ác ma, là một người không có nhân tính, ngay cả một đứa bé như thế cũng không buông tha. Còn những người kia, vì để đạt được mục đích của mình nên đã để mặc ột đứa bé quỳ gối suốt một ngày như thế, những người như họ nên gọi là cái gì?” Đằng Lệ phẫn nộ gào thét, vẻ mặt kích động trước nay chưa từng có.

Sững sốt nhìn chằm chằm Đằng Lệ đang nổi giận, Tâm Đồng không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhưng lập tức nàng đột nhiên nhớ tới, Nhu Nhã từng nói qua những chuyện mà Đằng gia đã gặp phải— Có phải đây là nguyên do khiến cho Đằng Lệ hận đời, trở nên vô tâm vô tình không?

Trải qua những bất hạnh mà hắn gặp phải, hắn còn hiểu được yêu là như thế nào sao?

Nàng nghĩ muốn mở miệng hỏi Đằng Lệ, nhưng cửa thang máy đã mở ra .

Đằng Lệ lạnh lùng liếc mắt nhìn Tâm Đồng một cái, sau đó tự mình bước ra khỏi thang máy.

Mà câu nói kia, từ đầu đến cuối nàng vẫn chưa kịp thốt ra khỏi miệng.

Cả ngày, Tâm Đồng đều ngoan ngoãn ngồi ở bên trong phòng tổng tài, nhìn Đằng Lệ quyết đoán vô tình xử lý công việc.

Công việc mua bán và sát nhập không đơn giản như lời nói của Ái Mạn Đạt, số tiền mỗi lần mua bán dao động từ vài trăm triệu cho đến cả ngàn triệu, làm cho Tâm Đồng đang đứng một bên nghe thấy đã kinh hãi.

Những bản báo cáo điều tra hỗ trợ cho việc mua bán chất chồng như núi, lớp để trên bàn tổng tài, lớp để tràn dưới mặt đất.

Tâm Đồng cũng chú ý tới, những nhân viên cấp dưới khi vào báo cáo với Đằng Lệ, ai nấy cũng đều là nơm nớp lo sợ, vô cùng thận trọng, chỉ sợ mình báo cáo có sơ xuất, sẽ chọc giận Đằng Lệ.

Bởi vậy càng nhìn càng có thể thấy rõ, danh tiếng ác ma của Đằng Lệ đã sớm đi sâu vào lòng người.

Ở trong văn phòng tổng tài cả một ngày, thái độ của hắn lãnh đạm, không muốn nói chuyện với Tâm Đồng, mà Tâm Đồng cũng không dám chủ động mở miệng.

Sau khi tan sở, bọn họ lên xe rời khỏi công ty, nhưng lại không trực tiếp quay về Đằng gia, mà lại đi đến ngôi biệt thự xinh đẹp màu trắng của Nhu Nhã lần trước đã ghé.

Nghi hoặc nhìn Đằng Lệ, Tâm Đồng không biết bọn họ đến đây để làm gì. Nhưng Đằng Lệ không để ý tới nàng, cũng không giải thích, cứ đi thẳng vào trong.

Nàng bắt đầu đi theo hắn đi vào, trải qua mấy cái hành lang quanh co khúc khuỷu, bọn họ lại đến bên trong của phòng khách.

Nhưng lần này lại không giống với lần trước, đó là Nhu Nhã và Lãnh Diệp đều cùng ngồi trên chiếc sofa màu trắng.

Nhìn thấy Tâm Đồng đến, Nhu Nhã lập tức quan tâm đứng lên, trên mặt lộ vẻ thật áy náy.

Lần trước nàng không có đem chuyện Tâm Đồng giả mạo em gái nói cho Đằng Lệ biết, Đằng Lệ luôn luôn đối nàng vô cùng tốt, nhưng nay đã hơi giận nàng, nên nàng cũng không dám đến Đằng gia để thăm Tâm Đồng.

“Em gái, lại gặp nhau!” Làm ra vẻ như không biết Lãnh Diệp nhếch môi, nhìn Tâm Đồng cười.

Tâm Đồng đang muốn lễ phép quay sang cười với hắn, Đằng Lệ cũng không cho, che ở trước người nàng.

“Thế nào? Lại muốn cảnh cáo tôi không thể đụng vào em gái của cậu?” Lãnh Diệp lộ ra vẻ mặt thú vị.

Dường như cảm nhận được sự bảo hộ của mình có chút hơi kì quái, Đằng Lệ làm ra vẻ thản nhiên cười cười, sau đó bước đến dài ghế ngồi xuống.

“Em gái? Cô ấy không phải em gái của tôi.” Đằng Lệ đầu tiên là cười lạnh.”Tôi là muốn cảnh cáo cậu, không nên đụng vào người tình của tôi.”

Hắn tàn nhẫn nói xong, hoàn toàn không nhìn đến vẻ mặt bị thương của Tâm Đồng.

Nhu Nhã đứng một bên không đồng ý nhíu mày, nghĩ muốn an ủi Tâm Đồng, nhưng cũng cố nén, tạm thời không hé răng.

“Đúng rồi! Lãnh Diệp nổi tiếng là Tà Thần, có biệt tài sửa đổi thành hay, nói về lĩnh vực kinh doanh so với tôi chỉ có hơn chứ không kém. Cô không phải muốn tiền sao? Chờ tôi chơi chán rồi, cô có thể van xin cậu ta tiếp nhận cô.” Đằng Lệ tiếp tục dùng những lời lẽ tàn nhẫn.

“Rốt cuộc hôm nay cậu đến đây làm cái gì?” Nhìn thấy vẻ mặt ưu thương của Tâm Đồng, ngay cả người luôn luôn đối xử tuyệt tình với phụ nữ như Lãnh Diệp cũng cảm thấy thật đáng thương.”Chúng tôi cũng không rảnh rồi để nghe cậu nói xấu Tâm Đồng.”

“Mang cô ta đến, là muốn cô ta nhận cơ hội này hiểu rõ thân phận của mình. Cũng muốn cho cô ta hiểu được, con người không phải chỉ dựa vào những lời nói suông để mà sống.” Đằng Lệ ám chỉ đến những lời nói khờ khạo của Tâm Đồng.

“Haiz! Cần gì phải làm vậy?” Nhu Nhã khiển trách khi nhìn thấy Đằng Lệ mà mình luôn luôn kính trọng, không rõ tại sao hắn lại trở nên giống một “Ác ma” như thế.

“Những lời như thế chỉ làm thương tổn lẫn nhau thôi.”

“Anh là ác ma, nhớ rõ không? Ác ma không có vết thương.” Đằng Lệ đứng lên, thản nhiên nói. “Hy vọng lần sau đến có thể nhìn thấy những người khác.”

Nói xong, Đằng Lệ xoay người rời đi, mà Tâm Đồng giống như một người vợ bé nhỏ, đi theo sát bước chân hắn.

Nhìn thấy hai người bọn họ biến thành như vậy, bản thân hai người vốn là bạn tốt của Đằng Lệ, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Không biết Đăng Lệ làm tổn thương Tâm Đồng như vậy, thì có được ích lợi gì chứ?” Nhu Nhã nhin không được thờ dài.

Lãnh Diệp không hé răng, chỉ xoay xoay ly vang đỏ trong tay, lộ ra vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Lúc đầu em đã nghĩ, có thể giữa bọn họ sẽ sinh ra tình yêu. Không nghĩ tới, giúp cô ấy ngược lại hại cô ấy.” Nhu Nhã cảm thấy thật có lỗi với Tâm Đồng.

Sớm biết như thế, lúc ấy nàng nên nói ra sự thật, cũng sẽ không làm cho Đăng Lệ và Tâm Đồng biến thành như vậy.

“Cái đó còn chưa chắc.” Thật ra Lãnh Diệp cảm thấy toàn bộ câu chuyện thật thú vị. “Tất cả mọi người đều biết, Đăng Lệ không bao giờ đưa người tình đến nhà của em, đây chính là lần đầu tiên.”

Nghe Lãnh Diệp vừa nói như vậy, ánh mắt Nhu Nhã trở nên sáng ngời, dường như cũng bắt đầu cảm thấy có một tia hi vọng. “Anh là nói Đăng Lệ, anh ấy –”

Hắn phát tay ngăn cản không cho Nhu Nhã tiếp tục nói. “Chuyện này mới đi được nửa đoạn đường! Không cần phải gấp gáp.”

Nâng ly hương không khí mời, Lãnh Diệp lại lộ ra nụ cười mà kẻ khác không thể nắm bắt được.

6. Chương 6

Trải qua một màn ở nhà Nhu Nhã, Tâm Đồng liền hiểu được cảm nhận của Đăng Lệ đối với mình. Từ đầu đến cuối hắn đều cho rằng, mình là vì tiền.... chỉ là vì tiền nên mới ở lại bên cạnh hắn.

Hiểu được Đăng Lệ sẽ không cho nàng thời gian để chứng minh chính mình không phải là một người phụ nữ xấu xa không chịu nổi như vậy. Nàng đã nghĩ, sau khi trở lại Đăng gia, Đăng Lệ sẽ lập tức đuổi mình ra khỏi nhà.

Nhưng hắn không có làm vậy, chỉ để nàng ở nhà, cũng không hề mang nàng đến công ty nữa.

Hắn hoàn toàn không có trở về, dường như đã biến mất không dấu vết, suốt một tuần Tâm Đồng đều không thấy được bóng dáng hắn.

Hắn cứ việc đối xử với mình vô tình, nhưng Tâm Đồng lại không tự chủ được, lúc nào cũng suy nghĩ về hắn, hy vọng có thể nhìn thấy hắn, được ở bên cạnh hắn — chỉ là mỗi ngày nàng đều phải thất vọng.

Thậm chí Tâm Đồng còn bất chấp nguy cơ sẽ bị Ái Mạn Đạt nhục nhã mà mở miệng hỏi cô ta, khi nào thì Đăng Lệ trở về.

Có thể đoán được, Ái Mạn Đạt sẽ không nói cho nàng đáp án mà nàng muốn, ngược lại còn lợi dụng cơ hội này để châm chọc, nhạo báng nàng, còn đối xử với nàng thật quá đáng.

Đ đoán là Đăng Lệ sẽ không trở lại, rõ ràng là muốn xa lánh Tâm Đồng. Ái Mạn Đạt không khỏi âm thầm vui mừng, cô ta cũng trắng trợn bắt đầu triển khai kế hoạch trả thù Tâm Đồng.

Sáng sớm, thấy Tâm Đồng xuống cầu thang như thường lệ, Ái Mạn Đạt không hề có lòng tốt, đứng sẵn dưới lầu chờ nàng.

“Chào buổi sáng.” Thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Ái Mạn Đạt, dù Tâm Đồng không thích nhưng cũng vẫn phải mở miệng chào.

“Buổi sáng? Mặt trời đã chiếu đến móng rồi, cô cũng nên bắt đầu làm việc đi chứ.” Ái Mạn Đạt lớn tiếng quở trách nàng.

“Làm việc?” Nháy mắt mấy cái, Tâm Đồng không hiểu rõ cô ta nói vậy là có ý gì.

Ái Mạn Đạt làm bộ thờ dài, ra vẻ không thể giải thích được.

“Còn cần phải hỏi tôi sao? Đằng Lệ đã không muốn cô trên giường của ông ấy, cô đương nhiên phải bắt đầu làm việc giống như người hầu. Chẳng lẽ.....” Cô ta liếc mắt nhìn Tâm Đồng một cái: “Cô dự định rời khỏi Đằng gia?”

“Đây là ý của Đằng Lệ sao?” Điều làm Tâm Đồng đau lòng nhất chính là, ngay cả giáp mặt đuổi nàng Đằng Lệ cũng không muốn. Chẳng lẽ hẳn thật sự chán ghét mình như vậy sao?

“Cô nói đi? Tôi chính là quản gia của nơi này.” Ái Mạn Đạt xảo quyết không muốn trực tiếp thừa nhận, nhưng Tâm Đồng lại tin lời của cô ta.

Cho dù Đằng Lệ đã chán ghét thân thể của nàng, nhưng bất luận thế nào, nàng cũng không nghĩ sẽ rời xa hẳn. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì, chỉ cần nàng có thể ở lại.

“Chị muốn tôi làm việc gì?”

“Ừm..... Cô có thể bắt đầu bằng việc lau chùi cửa sổ và sàn nhà.” Ái Mạn Đạt đắc ý cười trộm.

Vì thế Tâm Đồng xoắn tay áo lên, bắt đầu làm việc. Lau cửa sổ, chùi sàn nhà đối với nàng mà nói không là gì cả, lúc ở cô nhi viện nàng đã từng làm qua các việc này.

Có điều, căn nhà to như vậy mà chỉ có một mình nàng vệ sinh, thật sự là có chút mệt mỏi.

Cúi người xuống, ngâm tay vào trong nước xà phòng, bắt đầu làm việc cật lực, vất vả lắm mới có thể lau chùi mọi thứ sạch sẽ, nhưng Ái Mạn Đạt lại mượn cớ chỉ ra chỗ này không sạch, chỗ kia vẫn còn bụi, bắt nàng phải lau lại một lần nữa.

Khoảng nửa đêm, mãi cho đến khi phần eo của Tâm Đồng mỏi đến mức không đứng thẳng được, tay cũng bị ngâm nước đến nhăn nheo, Ái Mạn Đạt mới miễn cưỡng thông qua, để cho nàng đi nghỉ ngơi.

Vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, nhưng mới chỉ nằm trên giường được mấy giờ, đã bị Ái Mạn Đạt xấu xa, đánh thức.

“Chị lại có chuyện gì phân phó?” Chịu đựng đau nhức trên người, Tâm Đồng hỏi Ái Mạn Đạt.

“Còn hỏi sao? Cô đó, đại tiểu thư, đã đến lúc rời giường đi làm việc rồi.” Ái Mạn Đạt châm chọc chuyện Tâm Đồng giả mạo thân phận lúc trước.

Không muốn cãi nhau với cô ta, để cô tay lấy cớ đuổi mình đi, Tâm Đồng cố chịu đựng thất lương đau nhói, bước xuống giường.

“Hôm nay phải làm cái gì?”

“Ngày hôm qua đã lau chùi sàn nhà, hôm nay nên đánh sáp cho bóng.”

Việc đánh bóng vừa nặng nhọc lại vừa buồn tẻ, Tâm Đồng cố gắng trấn định bản thân, hai tay ngâm nước cả ngày hôm qua bây giờ vẫn còn nhăn, cực kỳ khó chịu. Nhưng nàng vẫn cắn răng nhịn đau, đi đánh bóng sàn nhà, để Ái Mạn Đạt không có cơ hội làm khó dễ mình.

Tâm Đồng đã cố gắng hết sức, ngoan ngoãn làm theo, đáng tiếc Ái Mạn Đạt không phải là một người phụ nữ có lương tâm.

Sau khi nhìn thấy Tâm Đồng đánh bóng sàn nhà xong, Ái Mạn Đạt sợ nàng nhàn rỗi không có việc gì làm, vì thế lập tức bảo nàng đi sắp xếp lại chén đĩa trong tủ bát ở nhà bếp.

Đứng trên ghế đầu trong phòng bếp, Tâm Đồng cố hết sức lấy chén đĩa, chai lọ trong tủ bát ra, lau khô từng cái, sau đó đặt về chỗ cũ.

Lúc nàng để tay phải vào trong tủ bát, không chú ý tới Ái Mạn Đạt lại ác ý dùng sức đóng sập cửa tủ lại – đau đốn trên tay như chạy thẳng vào tim, làm cho Tâm Đồng lập tức phát ra tiếng la thê thảm, từ trên ghế đầu ngã xuống.

Nàng ngã ngồi trên mặt đất, kiểm tra bàn tay phải sưng phồng đang không ngừng run rẩy của mình.

Ngày hôm qua tay phải bị ngâm nước xà phòng nên đã trở nên vô cùng yếu ớt. Bây giờ lại bị ngoại lực làm tổn thương, xung quanh chẳng những sưng tấy, ứ huyết mà ngay cả miệng vết thương cũng bắt đầu chảy máu.

“A! Thật xin lỗi, tôi không thấy tay của cô vẫn còn đặt bên trong. Cô không sao chứ?” Ái Mạn Đạt giả nhân giả nghĩa hỏi, nhưng thật ra trong lòng đang vỗ tay vui mừng.

Tâm Đồng đau đến mức không nói nên lời, nước mắt nhịn không được đã muốn tràn mi. Trong lúc ý thức mơ hồ, nàng dường như nhìn thấy bóng dáng Đằng Lệ, đang đi đến.....

May mà Tâm Đồng còn trẻ tuổi nên vết thương hồi phục rất nhanh. Vài ngày sau, tay phải của nàng đã có thể hoạt động thật tự nhiên. Tâm tình của nàng cũng vô cùng tốt, bởi vì mỗi ngày Đằng Lệ chẳng những đều mang theo nàng đến công ty làm việc, mà khi đối mặt nàng cũng không hề khó chịu, cũng không nói lời làm tổn thương nàng.

Cho dù bên ngoài mưa rơi tầm tã, nhưng ngồi ở bên trong xe, Tâm Đồng vẫn cảm thấy bản thân hạnh phúc giống như đang ngồi trên một hòn đảo nhỏ.

Vì thế nàng quay về phía cánh cửa kính xe ẩm ướt, ngượng ngùng mỉm cười.

“Đang cười cái gì?” Đằng Lệ cau mày hỏi nàng.

Tâm Đồng lắc đầu ra vẻ thần bí, nhưng vẫn không trả lời. Mà Đằng Lệ cũng mặc kệ nàng, cúi đầu xuống xem xét hồ sơ trên tay, lúc này đã mang về từ công ty.

Rời mưa, xe cô đông đúc, xe của bọn họ đang dừng lại một lát trên đường số 6.

Dù sao cũng không cần vội vã về nhà, thật ra Tâm Đồng không hề lo lắng chút nào về vấn đề kẹt xe, có thể ngồi ở trong xe cùng với người mà mình yêu thương cũng là chuyện rất hạnh phúc.

Trở về càng trễ, ngược lại nàng càng cảm thấy vui vẻ !

Đột nhiên, nhìn xuyên qua cửa kính xe, có một cái bóng nhỏ run rẩy, hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Nhìn kỹ, thì ra đó là một con chó đen nhỏ ướt đẫm vì mắc mưa, đang sợ hãi bước đi trong mưa lớn, trên một con đường đặc nghẹt xe cộ, lúc nào cũng có thể bị xe cán qua.

Tâm Đồng lo lắng khi nhìn thấy con chó đen nhỏ tránh thoát được vài tình huống nguy hiểm, trong lòng đấu tranh, không biết có nên xuống xe cứu nó hay không?

Nhưng khi nàng quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đằng Lệ, nàng lại không dám tùy tiện bước xuống xe cứu nó.

Thật ra gần đây thái độ của Đằng Lệ đối với nàng đã có nhiều chuyển biến tốt đẹp, nếu nàng xuống xe cứu con chó đen nhỏ kia, không dám bảo đảm hẳn sẽ không giận dữ – hẳn chính là “ác ma” nổi tiếng vô tình, đối với những người đã quỳ xuống van xin mà hẳn còn không thương xót, cho nên hẳn sẽ càng không quan tâm đến sinh mệnh nhỏ bé kia.

Nhưng nếu không cứu con chó nhỏ, nàng lại không thể tha thứ cho chính mình.....

Đặt tay trên cửa xe, cứu hay không cứu – Tâm Đồng rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng nhìn thấy con chó nhỏ đi về phía gần sát lề đường xe chạy, sau đó nó đứng yên bất động, mà đang chạy về hướng nó lại là một chiếc xe tải nhỏ, Tâm Đồng kêu to một tiếng, rồi cuộc quyết định đẩy cửa xe ra, lao vào trong mưa.

Dưới cơn mưa tầm tã, chỉ sau một giây đã khiến toàn thân Tâm Đồng ướt đẫm, nhưng nàng không thèm để ý, chỉ một lòng thâm nghĩ muốn cứu con chó đen nhỏ về nơi ẩn nấp an toàn.

Cuối cùng, nàng cũng túm được con chó nhỏ, nhưng mưa to làm cho tầm quan sát trở nên mơ hồ, lúc nàng chú ý thì chiếc xe vận tải nhỏ đã đến càng lúc càng gần, làm cho nàng không kịp né tránh.

Ôm chặt con chó nhỏ, nhắm mắt lại, đầu óc Tâm Đồng trống rỗng, bên tai truyền đến tiếng phanh xe chói tai —

Nhưng mà tình trạng bị thảm mong đợi vẫn chưa xảy ra, nàng cảm giác chính mình được một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy. Mở mắt, người ôm lấy nàng rõ ràng chính là — Đằng Lệ!

Đằng Lệ, một tay ôm lấy nàng, còn tay kia vươn ra phía trước ra hiệu ngăn cản chiếc xe tải nhỏ đừng tiến tới, may mắn là chiếc xe tải nhỏ kịp dừng đúng lúc, nếu không, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Đó là bởi vì khi nhìn thấy Tâm Đồng lao ra khỏi xe, lúc đó Đằng Lệ đang cúi đầu vào xem hồ sơ cũng phát hiện sự việc không bình thường, liền lập tức theo sát nàng xuống xe, nên mới có thể ngăn cản không cho bị kịch xảy ra.

Đằng Lệ cũng bị mưa to làm cho ướt đẫm, kéo Tâm Đồng lên xe trong tiếng bóp còi inh ỏi của lái xe.

“Người phụ nữ ngu ngốc! Cô cho rằng cô đang làm cái gì? Sợ hãi vì suýt chút nữa mất đi nàng làm cho Đằng Lệ nén không được lửa giận, hung hăng mắng nàng.

“Em, em.....” Còn chưa kịp hoàn hồn sau màn nguy hiểm vừa rồi, Tâm Đồng sợ tới mức nói năng có chút lộn xộn.

Nhéch môi, vươn tay kiểm tra xem trên người Tâm Đồng có vết thương hay không, lúc này Đằng Lệ mới phát hiện trong ngực nàng có một khối thịt động dẩy.

“Mẹ nó, đây là thứ quái quỷ gì vậy?” Đằng Lệ chửi ầm lên.

“Là một con chó đen nhỏ.....” Rút rè ôm con chó nhỏ vào trong lòng ngực, Tâm Đồng thật sự lo sợ Đằng Lệ sẽ tức giận mà ném nó ra ngoài cửa sổ.

“Con chó nhỏ?”

Đằng Lệ quả thật không thể tin được, người phụ nữ ngu ngốc này mạo hiểm xuống xe chỉ là vì muốn cứu con chó nhỏ ư?!

Tâm Đồng cúi đầu run rẩy, nhưng nàng đã hạ quyết tâm sẽ bảo vệ con chó nhỏ này an toàn, không để Đằng Lệ vứt bỏ nó.

Tuy rằng một mặt Đằng Lệ nguyên rửa nhưng mặt khác lại lấy vest sạch sẽ khoác lên người Tâm Đồng, hơn nữa còn cọ xát qua lại trên lưng nàng, vì sợ rằng nàng mắc mưa sẽ bị cảm lạnh.

Hành động quan tâm trực tiếp như vậy làm cho Tâm Đồng không thể tin được, ngẩng đầu nhìn Đằng Lệ.

Đây là lần đầu tiên, ở trong mắt hắn, nàng nhìn thấy được một tia tình cảm mà nàng chưa bao giờ gặp qua.

Cho dù thân thể vẫn không ngừng run rẩy, nhưng giờ này phút này, Tâm Đồng lại cảm thấy ấm áp chưa từng có từ trước đến nay.....

7. Chương 7

Sau đó nàng lại mơ thấy một buổi trưa giữa mùa hè, nằm ở trên thảm cỏ xanh bên cạnh ngôi nhà màu hồng, trong mộng đẹp nàng lại cùng chú chó nhỏ vui đùa với nhau.

Đôi môi mềm mại mọng đỏ hơi héch lên, lộ ra nụ cười xinh đẹp động lòng người, trên gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Tâm Đồng dạt dào vẻ hạnh phúc.

Đằng Lệ nằm bên cạnh cũng không ngủ, hắn không nói gì, nằm nghiêng tựa người vào cánh tay, lẳng lặng ngắm nhìn Tâm Đồng đang ngủ say, vẻ mặt vô cùng ngây thơ trong sáng.

Hắn càng ngày càng không hiểu được, Tâm Đồng rốt cuộc là một cô gái như thế nào.

Không hề nghi ngờ gì về việc nàng giả mạo thân phận em gái của hắn, chủ động yêu cầu trở thành người tình của hắn, tất cả đều chứng minh nàng là loại phụ nữ thấy tiền sáng mắt.

Nhưng trong suốt khoảng thời gian sống chung này, Đằng Lệ cũng âm thầm quan sát nàng, cho dù nhìn thế nào hắn cũng không cảm thấy được nàng thật sự là một phụ nữ như vậy— ít nhất cho tới bây giờ, nàng chưa từng mở miệng xin hắn bất cứ một thứ gì.

Nói nàng tham tài, nhưng nàng lại có vẻ khờ dại, đơn thuần, trên mặt từ đầu đến cuối đều lộ ra một ánh mắt khát vọng.

Nói nàng khiêm tốn nhất gan, ở trước mặt hần luôn luôn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, ngoan ngoãn vâng lời, rồi lại dừng cảm không để ý đến sự an nguy mình, chạy đến trước xe dòng xe đông nghịt chỉ để cứu một chú chó nhỏ.....

Thậm chí ngay cả Nhu Nhã, cũng đã chủ động giúp nàng che đậy sự giả dối.

Những chuyện như thế, làm ột người vốn luôn hiểu rõ lòng người như Đằng Lệ cũng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Mười ba tuổi đã bị buộc phải học tập trong trại giáo dưỡng cho đến lúc trưởng thành, hần đã đi qua rất nhiều mưa gió, trải qua rất nhiều gian nguy, cũng vượt qua rất nhiều sự khiêu chiến ác liệt, có thể nói tất cả mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hần.

Vì sinh tồn, vì báo thù, hần biến thành một người lạnh lùng như ác ma. Mỗi người đều nói hần lãnh khốc, vô tình, nhưng chỉ có bản thân hần hiểu được, đây là một loại thủ đoạn tất yếu.

Trong toàn bộ cuộc đời của hần, vướng bận duy nhất trong lòng hần chính là cô em gái đã thất lạc nhiều năm, không nghĩ đến lại xuất hiện thêm một người phụ nữ.

Hần thật sự rất muốn biết rõ ràng, Tâm Đồng là một người phụ nữ như thế nào. Rốt cuộc khuôn mặt nào mới là bộ mặt thật của nàng. Bộ mặt nào mới là nàng giả dạng?

Đằng Lệ nhin không được vươn tay ra, dùng đầu ngón tay vờn quanh hình dáng đôi môi đỏ mọng của nàng.

Đụng chạm của hần làm cho Tâm Đồng bất chợt tỉnh lại từ trong cơn mơ. Nàng đột nhiên mở hàng mi dài cong vút ra, nắm chặt lấy tay của Đằng Lệ thu đặt ở trước ngực.

“Em vừa mới mơ một giấc mơ.” Tâm Đồng diu dằng nói với Đằng Lệ.

“Giấc mơ gì?” Đằng Lệ nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của nàng, đột nhiên rất muốn biết nàng đã mơ thấy gì?

Giấu không được vẻ hạnh phúc trên mặt, Tâm Đồng nói: “Từ lúc em còn ở cô nhi viện, thường hay thấy cùng một giấc mơ. Trong giấc mơ, em có một ngôi nhà màu hồng xinh xắn, trước sân nhà có một thảm cỏ xanh mượt. Trong mơ em là một cô bé gái, cả ngày nằm trên thảm cỏ xanh mát, chơi đùa cùng chú cún con, ngắm nhìn những đám mây trắng trên bầu trời. Chơi chán, thì mong chờ mẹ nhanh chóng làm xong bánh ngọt, đợi lúc cha tan sở về thì cùng nhau ăn.”

Trong lòng khê động, Đằng Lệ lại không để cho cảm xúc biểu hiện ở trên mặt.”Sau đó thì sao?”

Ánh mắt đột nhiên tối sầm lại, Tâm Đồng cô đơn nói: “Mỗi lần mơ thấy đến đoạn này liền tỉnh, em chưa từng có cơ hội hoàn thành giấc mơ. Cho nên em thật sự rất muốn biết, cảm giác có một gia đình là như thế nào.” Sự cô đơn của nàng nhanh chóng truyền vào trong đáy mắt của Đằng Lệ, giống như vừa nhìn thấy một cô bé gái đã bị vứt bỏ, vì thế hần không tự kìm chế được bản thân, vươn tay ôm lấy Tâm Đồng, theo bản năng muốn đem đến cho nàng chút cảm giác ấm áp.

Lặng lặng nằm ở trong lòng ngực của Đằng Lệ, Tâm Đồng thực cảm ơn hần đã ôm nàng, hành động dịu dàng của hần, làm cho nàng thấy thật hạnh phúc.

Một sự yên lặng ngọt ngào, lan tỏa dần trong không gian phòng ngủ của bọn họ, thời gian dường như cũng lặng lẽ đứng yên không hề lưu chuyển, hai người đều chìm đắm trong cảm giác ôn nhu hiếm có này.

Đột nhiên đôi mắt Tâm Đồng sáng lên, nhin không được ở trong lòng ngực của Đằng Lệ kêu to: “Đúng rồi! Hôm nay không phải chúng ta vừa cứu được một con chó nhỏ sao? Ban đầu cứ nghĩ nó là con chó đen, sau khi giúp nó tắm rửa sạch sẽ, em mới phát hiện thì ra nó là một con chó màu trắng— rất giống con chó trong giấc mơ của em.”

“Con chó trắng?” Đằng Lệ cau mày. Lúc này hần đem con chó thả xuống sàn nhà, nhưng thật ra cũng không chú ý nó màu trắng hay màu đen.

“Đúng vậy!” Vui vẻ gật gật đầu, sau đó Tâm Đồng ngẩng đầu nhìn hấn, tiếp tục nói: “Anh không thấy là con chó nhỏ này rất có duyên với em sao? Hơn nữa bộ dạng của nó thật đáng yêu a!”

Đáng yêu? Đằng Lệ không đưa ra lời nhận xét nào.

Đối với hấn mà nói, chó mèo, hay những con vật cưng linh tinh khác đều chỉ biết hao tổn lương thực, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào cả, là những con vật không có ích, hấn không cảm thấy chúng đáng yêu ở điểm nào.

Nhìn thấy vẻ mặt không cho là đúng của hấn, Tâm Đồng nhin không được có chút khổ sở.

“Vậy là con chó nhỏ kia không thể ở lại a.” Sự thất vọng xuất hiện rõ ràng trên mặt của Tâm Đồng.

Phản ứng của Đằng Lệ thật lạnh nhạt, tỏ vẻ hấn sẽ không đồng ý để cho con chó nhỏ ở lại? Tâm Đồng chỉ là thực sự vô cùng muốn chăm sóc chú cún đáng yêu này.

“Em muốn giữ nó lại, anh không có ý kiến.” Đằng Lệ vuốt vuốt mái tóc của Tâm Đồng, thản nhiên nói.

“Hả? Anh là nói thật sao?” Tâm Đồng vừa mừng vừa sợ nhìn Đằng Lệ, nàng không nghĩ tới Đằng Lệ sẽ có lòng tốt cho con chó nhỏ ở lại

“Anh không bao giờ nói đùa.” Đằng Lệ khẳng định với nàng lần nữa.

“Cám ơn anh! Cám ơn anh!” Tâm Đồng vui mừng kêu to, theo phản ứng tự nhiên ôm chặt lấy Đằng Lệ, hôn mạnh lên đôi môi của hấn.

Sự nhiệt tình hưởng ứng của Tâm Đồng làm cho Đằng Lệ thoáng có chút xấu hổ, nhưng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc ôm chặt lấy nàng, tránh cho nàng nhất thời vui mừng quá độ mà té rớt xuống giường.

“À? Tiểu Bạch đâu?” Tâm Đồng đã nhanh chóng giúp con chó nhỏ đặt một cái tên rất hay.

Đột nhiên phát hiện con chó nhỏ không ở trên giường, Tâm Đồng ngây ra một lúc, lập tức nhớ tới con chó nhỏ vừa mới bị Đằng Lệ đuổi xuống dưới giường.

“Tiểu Bạch ngoan ngoan mau ra đây!” Nàng nhảy xuống giường bắt đầu tìm bóng dáng con chó nhỏ, hoàn toàn quên mất chính mình vẫn còn đang lơ đãng.

Đằng Lệ tựa người trên giường nhìn thấy Tâm Đồng quỳ rạp trên mặt đất bộ dáng thật thú vị, đột nhiên nhếch lên một nụ cười mà ngay cả hấn cũng không chú ý.

Cuối cùng cũng đã tìm được con chó nhỏ đang ngủ say sưa dưới gầm giường, Tâm Đồng phấn khởi ôm chặt lấy nó, muốn quay trở về giường!

Hành động của nàng đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng bất ngờ nhìn thấy trên mặt Đằng Lệ xuất hiện một nụ cười – tuy rằng rất nhạt, rất nhẹ, nhưng Tâm Đồng có thể xác định Đằng Lệ đã mỉm cười.

Một nụ cười nhợt nhạt, làm mềm những đường cong nghiêm túc trên mặt hấn, dường như xua đi cảm giác giá rét của mùa đông, vẻ mặt của hấn còn lộ ra tia sáng biểu hiện cho nhân tính.

Từ trước tới nay nàng chưa từng nhìn thấy hấn cười bao giờ, bất chợt làm Tâm Đồng ngây người, cảm động đến nỗi nước mắt không tự kìm chế được chảy xuống, từng giọt rơi xuống trên đầu Tiểu Bạch.

Người phụ nữ này vui quá đến phát điên rồi sao? Tại sao vừa mới cười, rồi lại khóc?

“Khóc cái gì?” Đằng Lệ cau mày hỏi nàng.

Lau sạch nước mắt trên mặt, Tâm Đồng lắc đầu không nói lời nào, bởi vì nàng biết, bí mật này tuyệt đối không thể nói cho hấn biết

Có Tiểu Bạch làm bạn, Tâm Đồng cũng bắt đầu chơi xấu, mỗi ngày không muốn cùng Đằng Lệ đi đến công ty, bởi vì ở trong phòng tổng tài nàng rảnh rỗi đến phát hoảng, cũng cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Đằng Lệ cũng không ép nàng, đồng ý để cho nàng ở lại trong nhà chăm sóc con chó nhỏ. Bởi vậy mỗi ngày sau khi tiễn Đằng Lệ ra khỏi cửa, Tâm Đồng thường dùng toàn bộ thời gian của mình để làm bạn với chú chó Tiểu Bạch bằng cách vuốt ve của nàng.

Tiểu Bạch rất hoạt bát, cũng rất thông minh, sức ăn của nó rất mạnh, mỗi ngày ăn xong thức ăn dành cho chó, còn có thể kéo chén nhỏ yêu cầu Tâm Đồng lấy thêm cho nó một ít.

Bộ dáng nó thật đáng yêu, lúc nào cũng luôn làm cho Tâm Đồng cực kỳ vui vẻ, từ trước đến nay nàng chưa từng có một con vật yêu nào, cho nên nàng vô cùng yêu quý chú cún con này, dù vật quý giá đến thế nào cũng không thể đổi nó được.

Trước cửa khu biệt thự của Đẳng gia có một rừng cây, lúc vừa mới đến Đẳng gia, Tâm Đồng cảm thấy nơi đó thật âm trầm kì quái. Nhưng bây giờ, cánh rừng này lại biến thành nơi tốt nhất để nàng và Tiểu Bạch vui đùa.

Buổi chiều nào cũng thế Tâm Đồng luôn mang theo Tiểu Bạch đến tản bộ trong rừng, sau đó mới quay về căn biệt thự, chờ đợi Đẳng Lệ trở về cùng nhau ăn cơm.

Một hôm trời chạng vạng, giống như thường lệ, Tâm Đồng ôm theo chú chó nhỏ tinh nghịch đi vào nhà bếp, muốn lấy thức ăn vào chén cho Tiểu Bạch, lại ngoài ý muốn phát hiện trong chén nhỏ đã đầy ắp thức ăn.

Hả? Là ai làm thế? Tâm Đồng đang hồ nghi, đột nhiên Ái Mạn Đạt xuất hiện trước mắt ở nàng.

“Tâm Đồng, đến giờ cho chó ăn rồi à?” Ái Mạn Đạt thân thiết hỏi nàng.

Ái Mạn Đạt luôn luôn có thái độ khinh miệt đối với nàng, hôm nay tại sao lại đột nhiên xuất hiện nói vòng vo, thân thiết như vậy? Tâm Đồng không khỏi cảnh giác bước lui về phía sau hai bước.

Nhìn ra phản ứng của Tâm Đồng, Ái Mạn Đạt thở dài nói: “Cô thực chán ghét tôi đến vậy sao? Tâm Đồng.”

“Không, không chán ghét. . . .” Không biết cô ta hỏi như vậy là có dụng ý gì, Tâm Đồng lại đi lui về phía sau từng bước.

Ái Mạn Đạt thành khẩn nói: “Trước kia thái độ của tôi đối với cô đúng là không tốt, đó là bởi vì tôi ghen tị với cô. Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt rồi, nếu Đẳng tiên sinh thích cô, tôi cũng nên an phận làm tốt vị trí quản gia của mình mới đúng. Cho nên tôi hy vọng cô có thể làm người lớn bỏ qua ột tiểu nhân như tôi, tha thứ cho tôi?”

Thái độ của Ái Mạn Đạt xoay chuyển một trăm tám mươi độ, ngược lại làm ất Tâm Đồng choáng váng.

Lúc trước Ái Mạn Đạt không phải hận mình đến chết được sao, còn ra lệnh cho nàng làm những công việc cực nhọc, không phải muốn mượn cơ đuổi nàng đi sao? Không xác định được thái độ của Ái Mạn Đạt đối với mình là thật tình, hay là giả trò bịp bợm gì, Tâm Đồng chần chờ không dám trả lời.

“Tôi là thành tâm muốn đến giải thích với cô, hy vọng cô có thể tin tưởng tôi. . . .”

Liếc mắt nhìn cái chén nhỏ mà Tâm Đồng đang cầm trong tay, Ái Mạn Đạt hỏi: “Số thức ăn đó có đủ cho nó dùng không? Tôi làm lần đầu, chỉ sợ không đủ.”

“Là cô lấy thức ăn cho Tiểu Bạch?” Tâm Đồng có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, tôi thấy cô cùng Tiểu Bạch đi dạo trong rừng, thăm nghĩ rằng sau khi trở về, Tiểu Bạch sẽ đói bụng, cho nên mới chuẩn bị trước, chờ cô trở về.”

Nói xong, Ái Mạn Đạt còn thân mật ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cũng khẽ cắn nàng mấy cái, tỏ vẻ cho nhiệt tình hưởng ứng.

Thấy một màn như vậy, Tâm Đồng cũng bắt đầu mềm lòng, tin tưởng Ái Mạn Đạt là thật tình có ý muốn mình cùng sống chung hòa thuận vui vẻ. Có lẽ Ái Mạn Đạt đã tự mình nghĩ thông suốt

“Cám ơn cô giúp Tiểu Bạch lấy thức ăn.” Tâm Đồng nghiêm túc nhìn nàng nói cảm ơn.

“Đừng có khách sáo như vậy, chuyện này chỉ là việc nhỏ thôi.”

Ái Mạn Đạt cười cười, lập tức thử hỏi nàng: “Cô có tha thứ cho tôi không?”

“Đừng nói cái gì có tha thứ hay không? Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng giận cô a!” Tâm Đồng chân thành nói.

Đối với Tâm Đồng đơn thuần mà nói, nàng và Ái Mạn Đạt từ trước đến nay cũng thật sự không có thâm cừ đại hận gì. Chuyện hai người có thể chung sống hòa bình đó là một chuyện tốt.

“Cám ơn cô!” Về mặt Ái Mạn Đạt vui mừng nói.

Đột nhiên dường như lại nghĩ tới cái gì, Ái Mạn Đạt mở miệng nhìn Tâm Đồng hỏi: “Đúng rồi, đầu bếp xin phép nghỉ buổi tối hôm nay, cô có đồng ý giúp tôi chuẩn bị bữa tối hay không?”

“Đương nhiên đồng ý rồi.” Tâm Đồng gật đầu.

“Vậy thì thật lòng cảm ơn cô.”

Ái Mạn Đạt thân thiết đích giữ chặt cánh tay Tâm Đồng, một mặt ra hiệu cho nàng buông cái chén trong tay, để Tiểu Bạch đang đứng phản đối có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn.

Trong lúc Tiểu Bạch vui vẻ phe phẩy cái đuôi thưởng thức bữa ăn của mình, Ái Mạn Đạt dẫn Tâm Đồng vào bếp chuẩn bị bữa tối. Cô ta còn thân thiết chỉ cho Tâm Đồng cách nấu ăn, hơn nữa còn cho Tâm Đồng biết những món mà Đằng Lệ thích ăn.

Cuối cùng khi một bàn thức ăn đã được chuẩn bị tốt, thì Đằng Lệ cũng vừa về đến nhà. Không đồng ý với lời đề nghị ăn cơm chung của Tâm Đồng, Ái Mạn Đạt kiên trì giữ thân phận quản gia của mình, đợi sau khi Tâm Đồng và Đằng Lệ ăn xong bữa tối, liền nhanh chóng rời khỏi căn biệt thự.

Ngồi trên bàn nhìn Đằng Lệ đang ăn cơm, đối với Tâm Đồng mà nói, từ sau khi đến Đằng gia, hôm nay là ngày nàng vui nhất.

Đầu tiên là Ái Mạn Đạt không hề xem nàng là cái đinh trong mắt, ngược lại chủ động giải thích với nàng, sau đó lại được ở cận kề, ăn cơm cùng với Đằng Lệ, Tiểu Bạch cũng ăn no đang ngủ ở dưới gầm bàn, cảm giác như bọn họ — thật sự giống..... thật sự giống như người một nhà!

Càng suy nghĩ, Tâm Đồng lại càng nhin không được nở nụ cười ngọt ngào

8. Chương 8

Buổi chiều ngày hôm sau, Tâm Đồng lại mang theo Tiểu Bạch vào rừng cây dạo chơi, đùa cho đến khi mệt mỏi, nàng ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi một chút.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên trên tay truyền đến đau đớn làm cho nàng tỉnh lại.

Mở ánh mắt vẫn còn lim dim vì ngái ngủ ra liền thấy thì ra là Tiểu Bạch không kiên nhẫn mà cắn tay nàng, dường như có vẻ thúc giục Tâm Đồng mau trở về nhà cho nó ăn cơm.

“Tiểu Bạch xấu xa! Lần sau không được dùng sức cắn như vậy nữa nha.” Sờ sờ vào mu bàn tay đã có vết thương nhỏ, Tâm Đồng hơi tức giận trách mắng con chó nhỏ.

Tiểu Bạch khờ dại nên không biết Tâm Đồng tức giận, mà khi nhìn thấy chủ nhân tỉnh nó còn vui mừng phe phẩy đuôi.

“Thật sự là không có biện pháp trừng trị người mà.” Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của con chó nhỏ, Tâm Đồng đang tức giận cũng lập tức nguôi giận.

Lúc này nàng đột nhiên phát hiện bầu trời đã trở nên tối đen, không nghĩ tới mới vừa nằm xuống nghỉ ngơi một chút, nàng liền ngủ quên. Giờ này chắc Đằng Lệ đã tan sở về nhà rồi.

Tâm Đồng vội vàng sờ sờ đầu Tiểu Bạch, nói: “Chúng ta trở về nhanh lên! Đừng làm cho Đằng Lệ tức giận.”

Thở hồng hộc chạy về phòng khách của Đằng gia, Tâm Đồng mở cửa lớn ra, hồi hộp ló đầu vào xem thử, phòng khách thật là âm u, dường như Đằng Lệ còn chưa về nhà.

Tâm Đồng le lưỡi, rốt cuộc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Gâu gâu.....Grừ grừ.....” Lúc này Tiểu Bạch ở phía sau đột nhiên kịch liệt sửa lớn, hơn nữa còn phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Tiểu Bạch ồn ào cái —” Tâm Đồng đang muốn quay đầu lại trách cứ Tiểu Bạch, lại vô tình phát hiện có một người đàn ông xa lạ đang đứng ở phía sau nàng.

Người đàn ông xa lạ này tóc tai rối bù, râu ria đầy mặt, cravat treo lủng lẳng trên cổ, Áo phục trên người vừa bẩn lại vừa nhăn nhúm.

“Ông, ông là ai?” Tâm Đồng sợ hãi lui về phía sau vài bước.

“Tôi muốn tìm Đằng Lệ.” Ánh mắt của người đàn ông lộ ra tia nhìn kỳ quái, nói rằng chỉ muốn tìm Đằng Lệ.

“Đằng....Đằng Lệ vẫn chưa trở về. Ông.....Hôm khác lại đến được không?” Tâm Đồng tiếp tục lui về phía cửa, theo trực giác của nàng thì người đàn ông này dường như có chút không bình thường.

Hình như không có nghe thấy câu trả lời của Tâm Đồng, ánh mắt của người đàn ông lộ ra tia hung ác, lớn tiếng lặp lại: “Tôi muốn tìm Đằng Lệ!”

“Anh ấy....Anh ấy còn chưa trở về — a —” Tâm Đồng còn chưa nói xong, người đàn ông đó đột nhiên tiến về phía trước, đẩy Tâm Đồng té ngã trên cửa.

“Tên ác ma ăn tươi nuốt sống người khác đang ở đâu?” Người đàn ông đó điên cuồng kêu gào, lập tức hung hăng dùng sức tát Tâm Đồng một cái.

Bị cái tát kia làm cho choáng váng, Tâm Đồng xoa xoa nửa bên mặt đã lập tức sưng tấy lên, khóe miệng cũng bắt đầu chảy máu.

“Hắn trốn ở địa ngục không dám trở về sao?” Người đàn ông đó bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của Tâm Đồng, không ngừng dùng sức. “Hắn nghĩ hắn có thể muốn làm gì thì làm, tùy tiện cướp đi công ty mà tôi đã vất vả gây dựng, sau đó tính bỏ đi sao? Tôi nói cho cô biết, không ai có thể làm như vậy!”

“A, buông tay.....” Cố gắng thoát ra vài chữ, Tâm Đồng hoàn toàn không có sức lực chống cự lại sự kiềm chế thô bạo của người đàn ông cậy mạnh này.

“Tôi giết chết cô! Giết chết cô!” Người đàn ông điên cuồng kêu to, bộ dáng ác độc muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Mơ hồ nghe được Tiểu Bạch không ngừng sửa to, nhưng sự thiếu hụt không khí nhanh chóng làm cho Tâm Đồng rơi vào hôn mê.

Đằng Lệ.....Đằng Lệ.....

Trước khi Tâm Đồng mất hết ý thức, trong lòng chỉ có thể không ngừng gọi tên Đằng Lệ.

Không hề lãng phí thời gian, Ái Mạn Đạt lập tức xông lên lầu, chạy đến phòng của Tâm Đồng, lục lọi đồ đạc của nàng, ở phía dưới cùng của tủ quần áo, tìm được cái túi cũ nát mà lúc trước khi Tâm Đồng mới đến Đằng gia đã mang theo bên mình.

Đúng như cô dự đoán, cô gái nghèo khổ lớn lên từ cô nhi viện – Tâm Đồng, quả nhiên không có vứt bỏ túi xách cũ rách của mình. Ái Mạn Đạt từ mũi hờ lạnh ra tiếng.

Sau đó cô lén lút cầm lấy cái túi đi đến phòng Đằng Lệ.

Ở Đằng gia đã lâu, Ái Mạn Đạt tương đối hiểu rõ, trên vách tường trong phòng của Đằng Lệ có một ô cửa ngầm, bên trong để rất nhiều tiền mặt — Điều đặc biệt nhất chính là ô cửa này cũng giống như Đằng gia – không được bảo vệ, Đằng Lệ tự tin cho nên cũng không thiết lập mật mã cho két sắt này.

Sau khi mở ô cửa ngầm ra, Ái Mạn Đạt liền đem từng xấp từng xấp tiền mặt nhét vào trong túi xách, mãi cho đến lúc nhét không được nữa thì mới dừng lại.

Nhìn thấy trong ô cửa ngấm còn có một đồng tiền mặt, Ái Mạn Đạt nảy sinh lòng tham, vốn dĩ tiện tay lấy một ít nhét vào trong ngực. Nhưng, thầm nghĩ lại, vẫn còn nhiều thời gian, cô không cần phải.....Vào lúc này việc cần phải làm chính là khiến cho tình hình hỗn loạn một chút.

Vì thế cô đem tiền mặt trong ngực bỏ lại vào trong ô cửa ngấm, kéo khóa túi xách lại, cố ý vút lại trên giường trong phòng Tâm Đồng.

Sau khi xác định không còn vấn đề gì nữa, Ái Mạn Đạt vừa lòng gật gật đầu, tiếp theo, cô nên tiến hành kế hoạch thứ hai.

Cô bước xuống phòng khách dưới lầu, gọi một cuộc điện thoại khẩn cấp cho thư ký của Đằng Lệ.

“A lô? Thư ký Vương phải không? Cô làm ơn nói với Đằng tiên sinh là trong nhà xảy ra hỏa hoạn, xin ông ấy mau mau trở về.” Ái Mạn Đạt làm bộ ra vẻ như vô cùng lo lắng. “Được, vậy thì làm phiền cô!”

Ái Mạn Đạt gác điện thoại, đầu tiên là nhàn nhã ngồi ở phòng khách, kiểm tra móng tay xinh đẹp đã được gọt giữa cẩn thận của mình, khoảng năm phút sau, cô đi đến phòng bếp, dùng bật lửa châm bức màn trong nhà bếp.

Lửa chậm rãi thiêu đốt, cuối cùng đợi cho sau khi cháy hơn phân nửa bức màn, Ái Mạn Đạt mới gọi điện thoại thông báo với người hầu ở phía sau nhà chạy đến cứu hỏa.

Rất nhanh người hầu trong nhà đã chạy tới, cầm lấy bình cứu hỏa dập tắt lửa. May mà nhà bếp chỉ bị thiêu hủy một phần nhỏ, làm cho tất cả mọi người thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này, tiếng thắng xe khẩn cấp vang lên ở ngoài cửa, Ái Mạn Đạt lập tức cho người hầu lui xuống, còn mình thì chạy đến phòng khách nghênh đón Đằng Lệ.

Đằng Lệ dùng sức đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Ái Mạn Đạt liền hỏi: “Tâm Đồng không có việc gì chứ?”

Nói với hân trong nhà xảy ra hỏa hoạn, kết quả hân lại lo lắng cho cái con tiểu tiện nhân kia!

Trong lòng Ái Mạn Đạt tràn ngập phần hận, nhưng vẫn cung kính báo cáo: “Đằng tiên sinh, may mắn là chỉ có nhà bếp bị cháy, lửa đã được dập tắt, ngài không cần lo lắng, không có ai bị thương cả.”

Trong lòng lấp đầy khấn trương, trong phút chốc đột nhiên biến mất, nhưng Đằng Lệ vẫn nhanh chân sải bước lên lầu, thầm nghĩ muốn chính mắt xác nhận Tâm Đồng có xảy ra chuyện gì hay không?

“Tâm Đồng!” Hân đẩy cửa phòng Tâm Đồng ra, đi vào thì không thấy Tâm Đồng ở trong phòng.

Nhiều may, Đằng Lệ đang muốn rời khỏi phòng, lại liếc mắt nhìn thấy trên giường Tâm Đồng có để một cái túi xách, hân đến gần thì thấy trong túi xách toàn là tiền mặt!

Đằng Lệ lập tức trở về phòng của mình, mở cửa ngấm ra, phát hiện tiền trong đó đã bị lấy đi một phần.....

Ra khỏi cửa phòng, Đằng Lệ nghiêm túc đi xuống cầu thang, thì thấy Ái Mạn Đạt đang ngồi trên sofa ở phòng khách.

“A! Cái túi xách này.....” Nhìn thấy Đằng Lệ đang cầm thứ gì đó trên tay, Ái Mạn Đạt nhin không được đứng lên.

“Cô đã gặp qua cái túi này?” Ánh mắt lạnh lùng của Đằng Lệ đảo qua Ái Mạn Đạt.

“Đúng vậy, hôm nay tôi thấy Tâm Đồng từ phòng ngài bước ra, trên tay còn cầm theo cái túi này, trông bộ dáng hình như muốn ra ngoài. Khi đó tôi còn cảm thấy thật kỳ lạ, đó không phải là cái túi xách mà trước đây cô ấy đã mang đến sao? Tại sao lại ở trong phòng Đằng tiên sinh.....Vốn dĩ cô ấy muốn xách cái túi này đi, nhưng vừa rồi đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, cô ấy vội vã đi tìm Tiểu Bạch, cho nên vẫn chưa đi được.” Ái Mạn Đạt làm ra vẻ gì cũng không biết.

“Tâm Đồng vào phòng của tôi?” Đằng Lệ hoài nghi hỏi.

“Chuyện này.....” Về mặt Ái Mạn Đạt khó xử, ấp úng nói: “Từ sau khi xảy ra chuyện của vài ngày trước, cả ngày Tâm Đồng đều có vẻ rất kỳ lạ, tôi cứ nghĩ là do tâm tình của cô ấy không tốt, cho nên vào lúc giữa trưa, thấy cô ấy bước vào phòng ngài, tôi cũng không dám hỏi nhiều.”

“Cô ấy đâu rồi?” Hai nắm tay siết chặt, giọng nói của hắn càng ngày càng lạnh như băng.

“Hắn là đã đến rừng cây tìm Tiểu Bạch rồi, chắc sẽ nhanh chóng trở về thôi.” Về mặt Ái Mạn Đạt vô tội, giả bộ y như thật, thật ra cô thấy biểu hiện trước cơn giận dữ của Đằng Lệ thì trong lòng thật sự rất vui sướng.

Lần này để xem Tâm Đồng sẽ chết như thế nào! Trong lòng cô đắc ý cười lạnh.

“Có chuyện gì sao? Đằng tiên sinh?” Ái Mạn Đạt giả vờ hỏi.

Ánh mắt lộ ra tia nhìn rét lạnh làm cho người ta sợ hãi, Đằng Lệ nhếch môi, đem túi xách đặt trên bàn, phát phát tay ý bảo Ái Mạn Đạt lui xuống.

Mọi việc đã vô cùng rõ ràng, trong lòng suy đoán một lúc lâu, mãi cho đến giờ phút này, cuối cùng Đằng Lệ có thể xác định Tâm Đồng là hạng phụ nữ như thế nào.

Buồn cười nhất chính là, khi hắn nghe thư ký Vương báo ở nhà xảy ra hỏa hoạn, không thèm để ý đến hợp đồng mua bán trị giá mấy trăm triệu đang chờ hắn ký tên, bản thân giống như một gã thanh niên ngu xuẩn, không đầu óc, ngay cả Lão Tống cũng không kêu, liền nhanh chóng tự mình lái xe về nhà — chỉ vì một người đàn bà giả dối, tham tiền.

Ngồi ở trong phòng khách, Đằng Lệ không nói một câu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào túi tiền trên bàn.

Rót một ly rượu vang, hưng hăng uống hết một ngụm, sau đó hắn đột nhiên dùng sức ném ly rượu vỡ nát trên mặt đất.....

Lúc này, tuy rằng Tâm Đồng cùng Tiểu Bạch vui vẻ chơi đùa trong rừng cây, nhưng nàng cũng không quên lời đã hứa với Ái Mạn Đạt là sẽ sớm trở về nhà, để tránh Ái Mạn Đạt lo lắng.

Vui chơi cũng đã lâu, khi nàng thở hồng hộc mang theo Tiểu Bạch đi ra khỏi rừng cây, từ xa đã nhìn thấy xe của Đằng Lệ, tại sao lại trở về sớm như vậy?

Tâm Đồng cảm thấy hình như có điểm kỳ quái, thời gian còn chưa tới, với một người luôn lấy công việc làm trọng như Đằng Lệ, tại sao lại trở về trước thời hạn như vậy?

Vì thế nàng ôm lấy Tiểu Bạch chạy chậm về phía nhà. Mới vừa mở cửa, nàng đã nghe thấy trong phòng có mùi cháy khét khó ngửi và cả mùi khói thuốc.

Không phải là xảy ra hỏa hoạn chứ? Lo lắng Đằng Lệ gặp chuyện không may, Tâm Đồng ôm Tiểu Bạch, hoảng hốt chạy vào phòng khách, không nghĩ tới lại thấy sắc mặt Đằng Lệ khó coi, đang ngồi trên ghế sofa.

Tảng đá đè nặng trong lòng dường như được bỏ xuống, Tâm Đồng buông Tiểu Bạch ra, bước đến bên cạnh Đằng Lệ. Bởi vì vừa rồi lo sợ, làm cho tim của nàng vẫn còn đập rất nhanh.

“Tại sao anh về sớm vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lúc này mới chú ý tới ly rượu thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, toàn bộ lo lắng của Tâm Đồng đều hiện rõ trên mặt.

Nhưng trái với sự lo lắng của cô, Đằng Lệ lại hoàn toàn xem như không có chuyện gì.

Hắn hừ lạnh một tiếng “Thế nào? Tôi trở về sớm làm hỏng kế hoạch của cô sao?”

“Kế hoạch gì?” Tâm Đồng khó hiểu hỏi.

Đằng Lệ bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào cái túi trên bàn: “Đã thấy cái túi xách của mình ở đây, cô còn giả bộ không biết sao?”

Cho tới bây giờ mà nàng còn trưng ra vẻ mặt vô tội, ngay cả Đằng Lệ cũng không thể không bội phục nàng. Nhưng sự vô liêm sỉ của nàng, ngược lại càng làm cho đáy lòng hắn nổi lên một cổ lửa giận.

Đằng Lệ lấy ra một xấp tiền từ trong túi, hưng hăng ném vào vẻ mặt vô tội của Tâm Đồng —

9. Chương 9

e ở trước mặt của Ái Mạn Đạt.

Là gã đàn ông mấy ngày hôm trước đã tấn công Tâm Đồng, trên người hắn còn mặc bộ quần áo màu trắng của bệnh viện tâm thần!

“Tao muốn giết chết ác ma! Tao muốn giết chết tất cả mọi người –” người đàn ông thì thào tự nói , sau đó rút con dao đang cắm ở trước ngực của Ái Mạn Đạt ra.

Ái Mạn Đạt mềm nhũn, run rẩy ngã xuống đất, khắp người toàn là máu tươi. Người đàn ông nhìn đến Đằng Lệ, ánh mắt đột nhiên toát ra tia hung ác.”Mày là ác ma! Tao phải giết chết mày!”

Hắn cầm dao nhọn, điên cuồng đâm thẳng về hướng của Đằng Lệ.

Vẻ mặt Đằng Lệ nghiêm lại, chỉ cần vài động tác, đã đánh rơi con dao mà gã đàn ông đang cầm. Một tay khóa ngay cổ họng, ngăn chặn khí quản của ông ta, người đàn ông sau vài giây thiếu hụt dưỡng khí ngất xỉu ngã xuống đất.

Tất cả những chuyện xảy ra liên tiếp này, thế nhưng lại phối hợp rất ăn ý với nhau, tất cả mọi chuyện chỉ có thể nói là do ý trời.

Lạnh lùng nhìn Ái Mạn Đạt đang nằm trên mặt đất, dần dần ngừng cử động, Đằng Lệ lạnh lùng nói: “Cái này kêu là làm việc ác sẽ bị quả báo.”

Nhìn ngoài cửa sắc trời dần tối đen, lúc này Đằng Lệ mới phát hiện, bên ngoài đang có mưa phùn.....

Ba tháng sau

Ở trong phòng khách của Nhu Nhã, Đằng Lệ ngồi uống rượu buồn bã một mình, , trên mặt lộ vẻ mệt mỏi... nói không nên lời

Mà Nhu Nhã cùng Lãnh Diệp đang ngồi ở một góc khác của ghế sofa, nhìn thấy hắn không nói một câu, chỉ là đau khổ đích uống rượu.

“Đừng uống nữa! Đằng lệ.” Nhu Nhã không đành lòng, ngăn cản hắn, nàng có thể cảm ứng được, trong lòng Đằng Lệ nẩy sinh bao nhiêu hối hận.

“Tôi tìm đã mấy tháng, nhưng vẫn không tìm được chỗ ở của Tâm Đồng.” Đằng Lệ nghiêm túc mở miệng nói.

“Anh chắc chắn đã tìm khắp mọi nơi? Cô nhi viện thì sao?” Đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Nhu Nhã vẫn là có chút thất vọng.

Nói tới nói lui, hôm nay Đằng Lệ và Tâm Đồng biến thành như vậy, nàng vẫn cảm thấy được bản thân cũng có trách nhiệm.

“Đã đi không dưới năm lần! Đáng giận! Cô ấy là cô nhi, không trở về cô nhi viện, thì có thể chạy đi đâu?” Đằng Lệ rống giận, dường như muốn nhân cơ hội này đem buồn bực trút ra hết.

“Anh đừng như vậy, chắc chắn sẽ tìm được cô ấy mà.” Nhu Nhã an ủi hắn.

“Hay là em dùng thần giao cách cảm để cảm ứng với cô ấy thử xem? Có lẽ lần này em có thể cảm ứng nơi ở của Tâm Đồng.” Đằng Lệ nhìn Nhu Nhã hỏi.

“Haiz! Anh cũng biết năng lực của em cũng không mạnh như vậy. Trừ phi là mặt đối mặt, nếu không. . . .” Nhìn người anh trai Đằng Lệ của mình, trong lòng Nhu Nhã cảm thấy thật áy náy.

“Là lỗi của anh, trước khi chưa điều tra rõ sự việc, anh không nên đơn định tội của cô ấy. Còn dùng những lời nói tàn nhẫn để tổn thương cô ấy. Buộc tội cô ấy là người ăn cắp tiền.” Đằng Lệ thản nhiên nói. Đây là lần đầu tiên ác ma Đằng Lệ nguyện ý mở miệng thừa nhận lỗi của mình.

“Trên đời này quả thật có rất nhiều phụ nữ yêu tiền.” Lãnh Diệp — người luôn luôn đối đãi Tâm Đồng không tệ lắm, nhưng lần này lại cười nhạo, ám chỉ phụ nữ là không thể tin được. ” Không phải cậu đã phải

rất nhiều người để tìm cô ấy sao? Cũng đâu phải đã tách ra hơn mười năm, tôi nghĩ cậu sẽ nhanh chóng tìm được cô ấy thôi.”

“Cậu dám nói thêm một câu nữa thì đừng trách tôi không khách sáo!” Trong mắt Đằng Lệ bắn ra tia uy hiếp.

“Các anh đừng ồn mà .” Nhu Nhã lập tức kêu lên, nàng nén giận nhìn về phía Lãnh Diệp.

“Lãnh Diệp, em biết anh gần đây đã gặp rắc rối trong chuyện tình cảm, nhưng tất cả mọi người đều là bạn tốt, anh có thể nói ít đi một câu được không?”

Nhún nhún vai tỏ vẻ không quan trọng, tuy rằng khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Diệp không có biểu hiện gì, nhưng lại toát ra vẻ thách thức và cuồng ngạo không kềm chế được.

“Nếu có thời gian để tranh chấp, không bằng chúng ta suy nghĩ thật kĩ lại nên làm cách nào để tìm được Tâm Đồng. Haiz! Nếu Nham Hổ và mọi người đều ở đây thì tốt rồi, ít nhất nhiều người thì sẽ dễ làm hơn.” Nhu Nhã không khỏi bắt đầu nén giận .

Đằng Lệ và Lãnh Diệp liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều không nói gì.

“Tâm Đồng thật sự là cô nhi sao? Cô ấy còn có bà con xa hay thân thích gì không?” Nhu Nhã hỏi.

“Anh đã đến cô nhi viện xác nhận mấy lần, cha mẹ cô ấy đều đã qua đời, trong nhà đã không còn người thân nào khác.” Đằng Lệ khẳng định trả lời nàng.

Nghiêm túc suy nghĩ, Nhu Nhã thử tìm ra càng nhiều manh mối càng tốt. “Lúc cô ấy rời khỏi nhà, có mang theo gì không?”

“Hành lý, tiền, cái gì cũng không mang, chỉ mang theo duy nhất con chó mà cô ấy yêu quý thôi.” Nhớ tới ngày Tâm Đồng rời đi với dáng vẻ vô cùng đau thương, Đằng Lệ lại tự phần nộ với chính mình.

Nhiều năm tôi luyện, hẳn cứ nghĩ nhân tính của hắn đã bị gạt bỏ sang một bên rồi chứ? Vậy mà hắn lại làm tổn thương người phụ nữ hết lòng yêu thương hắn!

Cho dù lần này là do Ái Mạn Đạt gài bẫy, nhưng đầu óc hắn vốn luôn luôn bình tĩnh chắc chắn có thể lập tức phát hiện ra, sự việc không đúng chỗ nào, mà không nên vội vã kết luận, sau khi tàn nhẫn nhục nhã nàng, còn vô tình đuổi nàng đi, không để cho nàng có cơ hội giải thích.

“Cậu yêu cô ấy không?” Lãnh Diệp đột nhiên hỏi Đằng Lệ vấn đề này.

“Cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, tôi nhất định phải tìm được cô ấy.” Đằng Lệ nghiêm túc nói.

“Cậu yêu cô ấy không?” Lãnh Diệp hỏi lại vấn đề này một lần nữa, trong mắt ánh lên tia nhìn không thể nắm bắt được.

“Không yêu cô ấy thì nên để cho cô ấy được tự do.”

Nhu Nhã cũng ngồi ở một bên, nín thở chờ đợi câu trả lời của Đằng Lệ.

Lặng yên hồi lâu, cuối cùng Đằng Lệ cũng lạnh lùng mở miệng: “Mặc kệ tốn bao nhiêu thời gian, đời này tôi cũng nhất định sẽ tìm được cô ấy.”

Hắn vẫn chưa nói ra chữ “Yêu” này, nhưng tất nhiên Nhu Nhã cùng Lãnh Diệp, đều hiểu được ý tứ của hắn.

Đằng Lệ độc tài và lạnh lùng, sẽ không bao giờ đối với bất kỳ kẻ nào chấp nhất như vậy.

Ở trong lòng hắn, vương bận duy nhất chỉ có người em gái đã thất lạc nhiều năm. Đối với hắn mà nói, đó là thân tình, cũng là trách nhiệm của người làm anh.

Nhưng hôm nay hắn nói những lời này, đã có thể chứng minh, hắn lại có thêm nhiều hơn một sự vương bận.

Wương bận này không phải là em gái của hắn, cũng không phải là trách nhiệm của một người anh trai, đương nhiên giữa hai người bọn họ, càng không có cái gọi là thân tình.

Chen ngang ở giữa hai người đó là chỉ một chữ không thể nói ra — Yêu!

Nhu Nhã vô cùng xúc động nhìn Đăng Lệ.

Hắn cô độc lẻ loi lâu như vậy, cuối cùng đã tìm được một người phụ nữ có thể cùng nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời, rồi lại bởi vì sự kiêu ngạo của mình, mà vứt bỏ người phụ nữ này. . . .

“Có rất nhiều chuyện không thể miễn cưỡng, chỉ cần có duyên, em tin tưởng anh nhất định có thể tìm được cô ấy.” Nhu Nhã tràn ngập lòng tin cổ vũ Đăng Lệ.

“Chỉ hy vọng như thế.” Nuốt vào một ngụm rượu cay đắng cuối cùng, Đăng Lệ thản nhiên nói, biểu tình trên mặt vẫn nghiêm túc như trước.

Đột nhiên tiếng chuông di động của Đăng Lệ vang lên.

“Alo, anh nói cái gì?” Đăng Lệ lấy điện thoại ra trả lời, giọng nói thật bình thản.

Sau khi nói chuyện xong, Đăng Lệ tắt di động, quay đầu lại nhìn Nhu Nhã cùng Lãnh Diệp.

“Tìm được cô ấy rồi!” Đăng Lệ nói xong, những đường cong cứng rắn trên mặt cũng không tự kiềm chế mà trở nên mềm đi.

Cuối cùng hắn đã tìm được Tâm Đồng !

10. Chương 10

Trong một con hẻm náo nhiệt của trung tâm thành phố, có một nhà hàng kinh doanh rất đắc khách, mỗi ngày khách hàng ra vào liên tục, làm cho ông chủ mừng rỡ, mặt mày lúc nào cũng hớn hở.

Nhà hàng này thuê khá nhiều nhân viên, nhưng ông chủ keo kiệt lại chỉ thuê một người rửa chén, để phụ trách rửa toàn bộ bát đĩa dơ bẩn đầy dầu mỡ của nhà hàng.

Khi cô gái mảnh mai tái nhợt kia rửa xong những cái chén đĩa cuối cùng thì đồng hồ cũng đã chỉ đến số mười hai giờ đêm.

“Cuối cùng cũng rửa xong rồi!” Tâm Đồng lau chùi mồ hôi toát ra trên trán, nếu nàng không rửa sạch hết chén đĩa thì ông chủ sẽ mắng chửi không chút khách khí.

Ngày đó, sau khi rời khỏi Đăng gia, nàng mang theo Tiểu Bạch, hoàn toàn không có nơi nào để đi. Lúc nàng còn đang phân vân lo lắng, thì một đôi vợ chồng trung niên đi ngang qua, phát hiện nàng cô độc, lẻ loi đứng ở ven đường, vì thế đã cho nàng đi nhờ một đoạn.

Trong khi trò chuyện, đôi vợ chồng bán rau cải này biết được Tâm Đồng không có nơi nào có thể đi, vì thế có lòng tốt giới thiệu nàng đến nhà hàng mà họ vẫn thường lui tới bàn chuyện làm ăn, phụ trách công việc rửa chén đĩa.

Vì thế Tâm Đồng cảm kích ở lại chỗ này làm việc. Tuy rằng tiền lương vô cùng ít ỏi, mà mỗi ngày đều phải rửa sạch rất nhiều chén đĩa dính đầy dầu mỡ, công việc này cũng chỉ có thể kiếm tiền tạm đủ sống, nhưng như vậy nàng cũng cảm thấy thỏa mãn.

Sau khi thu dọn tất cả mọi thứ, Tâm Đồng chuẩn bị tan ca về nhà.

“A Cường sư phụ, tôi đi về trước.” Tâm Đồng lễ phép tạm biệt A Cường sư phụ.

A Cường sư phụ là đầu bếp trưởng của nhà hàng này, bởi vậy mỗi ngày đều phải ở lại, phụ trách giải quyết tốt tất cả công việc xảy ra ở nhà bếp. Từ khi Tâm Đồng bắt đầu đến đây làm việc, hắn tỏ ra rất quan tâm tới nàng.

“Tâm Đồng, chờ một chút.” A Cường sư phụ gọi lại khi thấy Tâm Đồng muốn rời đi: “Em đã quên mang cái này, Tiểu Bạch nhất định sẽ giận dữ nha!”

A Cường sư phụ thật thà giơ cái túi ni lông trên tay lên cao, không ngừng đung đưa.

Cái túi đồ này là do A Cường sư phụ có lòng tốt, hắn biết Tâm Đồng có nuôi một con chó, vì thế mỗi ngày đều để dành một ít xương, để cho Tâm Đồng mang về.

“Cám ơn anh, A Cường sư phụ.” Cười cười cảm ơn hân, Tâm Đồng nhận lấy túi ni lông.

“Một mình em về nhà có ổn hay không? Hay đợi một lát nữa anh đưa em về?” A Cường quan tâm hỏi.

Tâm Đồng tự mình thuê một căn phòng rất nhỏ ở gần đây, bởi vậy A Cường không khỏi lo lắng khi thấy trời tối như vậy, mà nàng một mình trở về, chẳng may trên đường gặp phải người xấu thì sao?

“Không cần, em đi khoảng năm phút là đến nhà rồi.” Tâm Đồng dịu dàng từ chối ý tốt của A Cường.

“Em đi trước, tạm biệt.”

“Vậy được rồi, em đi đường cẩn thận nhé.” A Cường hiểu rõ ý tứ của nàng, cho nên cũng không miễn cưỡng nàng.

Từ khi Tâm Đồng đến đây tới nay, A Cường độc thân đối với nàng rất có thiện cảm, cho nên đối đãi nàng rất tốt. Nhưng vài lần ngó ý muốn đưa nàng về nhà, đều bị nàng nhẹ nhàng từ chối, trong lòng A Cường đã hiểu được, Tâm Đồng đối với mình không có một chút tình cảm nam nữ nào cả.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng A Cường hiền lành vẫn đối xử với nàng hòa nhã quan tâm như trước.

Bước ra từ cửa sau nhà hàng, bên ngoài đã yên lặng không còn tiếng người. Một mình Tâm Đồng đi trên đường, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng và có chút mệt mỏi.

Mỗi khi nàng cô đơn một mình trở về nhà, nàng sẽ nghĩ tới người đàn ông vô tình kia.

Mọi việc đã qua vài tháng, nhưng bóng dáng Đằng Lệ vẫn khắc sâu trong lòng nàng, không thể nào quên được.

Nhớ tới hân đã đối xử tuyệt tình với mình, tuy rằng cảm thấy rất đau lòng, nhưng trong lòng Tâm Đồng vẫn âm thầm cầu xin ông trời cho hân được bình an thuận lợi.

Nàng đối với hân, không có hận, chỉ có một Tình yêu... không thể phai mờ.

Trở lại căn phòng thuê, vừa mở cửa ra đã thấy Tiểu Bạch vui mừng xông lên phía trước nghênh đón nàng.

“Được rồi, Tiểu Bạch ngoan, chị cho cưng ăn xương nha.” Yêu thương sờ sờ đầu Tiểu Bạch — thật ra bây giờ nó đã là một con chó lớn rồi, nhưng Tâm Đồng vẫn giữ thói quen kêu nó là Tiểu Bạch.

Đem xương đổ vào trong bát, Tâm Đồng nhìn thấy bộ dáng phe phẩy đuôi ăn xương của Tiểu Bạch thì tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Phòng này chỉ khoảng hai mét vuông, còn không có nhà vệ sinh riêng, thật sự rất đơn sơ, nhưng có thể là nơi che mưa che nắng cho nàng và Tiểu Bạch.

Công việc rửa chén rất vất vả, mỗi ngày sau khi làm xong thì xương sống thắt lưng cũng đau nhức, bởi vì liên tục ngâm tay trong nước xà phòng mà bàn tay của nàng trở nên thô ráp không chịu nổi, nhưng Tâm Đồng có thể chịu được, chỉ cần có thể khiến hân và Tiểu Bạch có cơm ăn no, cho dù công việc có vất vả hơn nữa, nàng cũng đồng ý làm.

Nghĩ tới nghĩ lui cộng với làm việc vất vả cả ngày, rốt cuộc làm cho Tâm Đồng chống đỡ không nổi nữa, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Tâm Đồng vẫn đi làm đúng giờ như thường lệ.

Qua giữa trưa, nàng lại bắt đầu vào nhà bếp, rửa chồng chén đĩa đầy dầu mỡ cao như ngọn núi nhỏ.

Trong nhà bếp vừa ồn ào lại vừa oi bức, nhưng nàng không hề để ý chút nào, chỉ lo hoàn thành bổn phận của mình, nghiêm túc rửa chén.

Rửa một hồi, nàng phát hiện nhà bếp đột nhiên im lặng lạ thường, chỉ còn nghe thấy tiếng máy hút khói vang lên râm râm.

Cảm thấy có chút kỳ quái, từ trước đến nay nhà bếp chưa bao giờ yên lặng như vậy. Tâm Đồng ngừng công việc rửa chén, quay đầu lại nhìn xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Vừa quay đầu lại, đã thấy một người đàn ông cau mày, đứng ở cạnh cửa, trong phút chốc sắc mặt Tâm Đồng trở nên tái nhợt, lập tức chạy ra ngoài từ cửa sau.

11. Chương 11: Chương Cuối

Một buổi chiều mùa hè, mặt trời vốn dĩ phải ở trên cao, thì nay không biết đã trốn đi đâu, từng trận gió lạnh từ phương Nam thổi tới xua tan nhiệt độ nóng ẩm, trong không khí tràn ngập hương thơm tự nhiên của hoa cỏ.

Trên thảm cỏ xanh phía trước ngôi nhà màu hồng, có một người phụ nữ xinh đẹp gối đầu trên đùi của chồng mình, hé mắt nhìn bầu trời xanh thẳm trên đầu, và những đám mây không ngừng thay hình đổi dạng.

Mặc cho con chó lớn màu trắng không ngừng ở bên cạnh bọn họ chạy nhảy chơi đùa, nàng vẫn tiếp tục nhìn trời xanh mây trắng. Chỉ có tình cờ trên tay truyền đến chút ít đau đớn, mới làm cho nàng nhận không được vươn tay ra xoa xoa đầu con chó.

Đôi môi mềm mại đỏ mọng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười động lòng người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của người phụ nữ dào dạt hạnh phúc.

“Không phải anh nói đã tìm thấy em gái rồi sao? Tại sao còn không mang cô ấy về nhà?” Người phụ nữ gắt giọng, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

Người đàn ông vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn vo của người phụ nữ, vẻ mặt vốn dĩ nghiêm túc lạnh lùng đã muốn biến mất, thay vào đó là khóe miệng dường như hiện lên một nụ cười mờ nhạt.

“Nó còn không chịu trở về?” Người đàn ông kiên nhẫn giải thích.

“Tại sao? Cô ấy không muốn gặp chúng ta sao?” Người phụ nữ nhíu mày, lo lắng nói thêm: “Hay là vẫn còn tức giận vì chuyện trước đây em đã giả mạo thân phận của cô ấy?”

Người đàn ông vuốt ve cái mũi đáng iu xinh xắn của vợ, vờ về muốn nàng đừng lo lắng.

“Nó chính là em gái thiên sứ của ác ma, cho nên còn có rất nhiều quỷ kế vẫn còn chưa chơi xong, khi nào chơi xong tự nhiên sẽ trở về.”

Người đàn ông khom người xuống, khẽ hôn lên cái trán trắng nõn của vợ mình, lộ ra nụ cười có chút đắm chiêu.

Người phụ nữ mặc dù có rất nhiều nghi hoặc, nhưng nàng cũng không hỏi tiếp. Dù trong trường hợp nào, nàng đều tin tưởng vào quyết định của chồng mình.

Một luồng gió lạnh thổi tới, mang đến trong không khí một mùi hương bánh ngọt thơm ngon.

Dựa vào trong lồng ngực người chồng yêu dấu của mình, nàng hạnh phúc chìm vào giấc ngủ.....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-mim-cuoi>